СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 5 ЖОВТНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 40 VOL. CXIV FRIDAY, OCTOBER 5, 2007 No. 40

30 вересня відбулися вибори до Верховної Ради

Україна підтвердила свою демократичність

Юлія Тимошенко виступає на прес-конференції в Києві увечорі 30 вересня. Фото: Тарас Кузьо.

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Вибори відбулися і відбулися – вже можна так говорити – по-українськи: наш народ знову виказав політичну активність і гідну поваги громадянську небайдужість. Закордонні коментатори дають цьому демократичному волевиявленню високу оцінку, зокрема в порівнянні з Москвою, де суспільством дириґують з Кремля. „В Україні влада належить народові. В Росії такого відчуття нема", – пише лондонська „The Times". Увечорі 3 жовтня Центральна виборча комісія, опрацювавши 99.87 відс. бюлетенів, оприлюднила такий вислід: Партія Реґіонів – 34.34 відс., Бльок Юлії Тимошенко – 30.74 відс., „Наша Україна – Народна самооборона" – 14.17 відс., комуністи - 5.38 відс., Бльок Володимира Литвина – 3.96 відс.

Отже, буквально на п'яти „реґіоналам" наступив Бльок БЮТ, від виборів до виборів дістаючи все масовішу підтримку. І це щось таки означає. „Перемога Ю. Тимошенко – це друга перемога для Помаранчевої революції. Вона дає Україні ще один шанс запровадити реформи і програму, за яку мільйони українців стояли 17 днів на морозі на майдані 2004 року", – стверджує американський політолог проф. Тарас Кузьо.

Все нові дані про підрахунок голосів надходили кожної години, й коли ЦВК опрацювала вже 79.75 відс. протоколів, то Соціялістична партія мала на своєму конті 3.11 відс. голосів – дуже сумно робилося від думки, що Олександер Мороз знову опиниться в парляменті. Подальші підрахунки таки опустили соціялістів нижче від тривідсоткового прохідного порога. Можливо, саме з чиїмось пляном провести О. Мороза у ВР пов'язані затримки з підрахунком голосів в Донецьку, Луганську і Дніпропетровську, а також ймовірні порушення. Бо хоч міжнародні спостергачі їх майже не виявили, не виглядає, що геть усе йшло бездоганно. Принаймні про це свідчить заява Бльоку Ю. Тимошенко: „До виборчого штабу БЮТ надходять сотні повідомлень

(Закінчення на стор. 3)

Заява Президента України про парляментську коаліцію

Дорогі співвітчизники!

В Україні практично завершено попередній підрахунок голосів на дострокових виборах до Верховної Ради України. Безумовно, повну оцінку виборам можна дати лише після остаточного підрахунку голосів. Але сьогодні ми маємо можливість говорити про проміжні результати. Відповідно до попередніх висновків, зокрема міжнародних спостерігачів, вибори 30 вересня в Україні були проведені здебільшого у відповідності до зобов'язань перед ОБСЄ та Радою Европи, а також інших стандартів демократичних виборів.

Переконаний, на цих виборах перемогла демократія. Перемогла, власне кажучи, вся Україна.

Я вітаю вибір Українського народу. Я свідомий того, що результати цих виборів відповідають суспільним настроям.

Наголошую, ми не маємо права марнувати сьогодні жодної години.

Я очікую від лідерів Партії регіонів, Бльоку Юлії Тимошенко, Бльоку „Наша Україна – Народна самооборона", Бльоку Литвина політичної мудрости і кроків до консолідації країни навколо національних пріоритетів. Політичні сили новообраного парляменту повинні виробити модель співпраці влади і опозиції навколо спільного порядку денного для України.

Моє бачення пріоритетних завдань коаліції, яка найближчим часом буде сформована, та уряду наступне.

Перше. Прийняти економічну програму розвитку країни, через виключно ринкові механізми зупинити ріст цін і вирівняти, оптимізувати доходи громадян. Новий уряд повинен продемонструвати нову якість соціяльної політики в країні.

(Закінчення на стор. 3)

Синод Українських Католицьких Єпископів

З 26 вересня до 6 жовтня на території комплексу національної святині Матері Божої Ченстоховської у місті Дойлставн, в околиці Філядельфії (США), проходить засідання Патріяршого Синоду Єпископів УГКЦ. 39 єпископів та Апостольський адміністратор прибули до Америки з держав, де Українська Греко-Католицька Церква має офіційний статус: з України, Польщі, Німеччини, Франції, Великобританії, Арґентини, Бразилії, Австралії, Канади та США.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Керівники Церков закликали до совісного голосування

КИЇВ. — Десятеро керівників Церков, що діють в Україні, 28 вересня звернулися до українського народу зі закликом не ігнорувати виборів 30 вересня. „Депутати Верховної Ради називаються „народними", а тому кожен з них має пам'ятати, що він обраний для самовідданого служіння не своїм потребам, а народові", – йдеться у зверненні учасників Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій з нагоди позачергових парляментських виборів в Україні. Вони закликали громадян України прийти на вибори та віддати свій голос за ту силу, якій довіряють, в жодному разі не продавати свого голосу і своєї совісти. Текст підписали керівники Православних Церков Московського та Київського патріярхатів, глави Римо-Католицької та Греко-Католицької Церков, а також протестантських християнських церков. „30 вересня на виборчій дільниці нехай кожен пам'ятає, що він не просто голосує, а робить вибір – вибір майбутнього шляху розвитку країни, вибір власного майбутнього і майбутнього своїх дітей. Нехай нікого не спокушає думка про те, що нібито від нас нічого не залежить. Від нашого голосу і нашого вибору нічого не залежить тільки тоді, коли ми самі відмовляємося від дару свободи, коли з активних членів громадянського суспільства ми перетворюємося на пасивних споглядачів чужих політичних дій. Від нас нічого не залежатиме тільки тоді, коли ми самі своєю зневірою чи пасивністю дозволимо, щоб так сталося", – мовиться у зверненні. („Голос Америки")

США співпрацюватимуть з будь-яким урядом України демократичного вибору

КИЇВ. — США готові співпрацювати з будь-яким урядом, який зформують за умови відображення демократичного вибору України. США також чекають від Центрального виборчого комітету України на остаточні висліди позачергових парляментських виборів і сподіваються, що це станеться незабаром, – мовиться в заяві Посла США Віліяма Тейлора від 1 жовтня. Його країна також чекає й на остаточні висновки спостерігачів щодо проведення цих виборів і вважає, що позитивні висновки стали б підтвердженням відданости України демократії і зміцнили б її позиції як демократичного провідника в реґіоні, заявив В. Тейлор. Він цитує попередні висновки спостережної місії Організації з безпеки та співпраці в Европі, які збігаються з оцінками спостерігачів Посольства США, – що вибори відбулися загалом відповідно до міжнародних стандартів, в атмосфері відкритости і змагання. (Радіо „Свобода")

За останній рік в Україні зріс рівень корупції

КИЇВ. — Міжнародна незалежна організація „Transparency International" 27 вересня опублікувала Індекс сприйняття корупції-2007. Це – найбільше дослідження хабарництва у 180 країнах та територіях світу. Україна цього року опинилася на 118 місці в оцінюванні. Це – погіршення, порівняно з минулим роком, коли Україна була на 99 сходинці. Також ситуація погіршилася і в Росії, яка скотилася зі 127-го на 145-те місце. Традиційно найменш корумпованими виявилися скандинави – Данія, Фінляндія, Швеція, а також Нова Зеляндія та Сінґапур. Найгірша ситуація з хабарництвом в Іраку, Бірмі та Сомалі. Згадана доповідь демонструє міцний зв'язок між рівнем корупції та бідністю. Тільки самі країни, що страждають від корупції, можуть її перемогти шляхом поширення демократії, незалежного судочинства, вільних засобів масових інформацій. Але і багаті країни з низьким рівнем корупції мають зіграти свою ролю. Зокрема їхні банки та офшорні зони мають позбавити корумпованих провідників можливости ховати вкрадені в народу багатства. Представник Дому Свободи Пола Шріфер зазначила: „Всі країни страждають від корупції, навіть країни з розвинутими демократіями. Але для України це є найбільшою проблемою". З цим погоджується і Морґан Віліямс, голова підприємницької ради „Україна – США", організації, яка покликана сприяти розвиткові підприємництва між двома країнами: „На жаль, корупція все ще всеохоплююча в Україні. Корупція накладає додаткову вартість на здійснення підприємницької діяльности. Політичні провідники мають серйозно зайнятися питанням корупції". На думку економіста-політолога Андерса Аслунда, одна з причин цього – відстале економічне законодавство: „Сумний факт, за три роки Україна дуже мало зробила в розвитку економічного законодавства. Україна, серед інших країн Радянського Союзу, прийняла чи не найменше економічних законів. Тому утворилася неймовірна яма в законодавстві. Я можу сказати, що партіям треба приймати такі закони, прийняти податковий кодекс, узгодити економічне та соціяльне законодавство. Леґалізувати продаж землі". („Голос Америки")

В. Ющенко доручив СБУ перевірити Фонд держмайна

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко заборонив проводити будь-які дії з майном Криворізького гірничо-збагачувального комбінату. Відповідний указ глава держави підписав 2 жовтня. В. Ющенко звернувся до керівників СБУ та Генпрокуратури, щоб вони перевірили законність дій Фонду держмайна щодо цього підприємства. Минулого року уряд погодився з пропозицією Фонду створити на базі майна комбінату спільне підприємство у формі акціонерного товариства з державною часткою в статутному фонді не менше 50 відсотків +1 акція. (Радіо „Свобода")

В. Янукович оприлюднив декларацію про доходи

КИЇВ. — Прем'єр-міністер України Віктор Янукович у 2006 році отримав 290 тис. 725 грн. 1 к. сукупного доходу, у тому числі 210 грн. 58 к. у якості відсотків. Декларація В. Януковича про доходи, зобов'язання фінансового характеру та майновий стан за 2006 рік оприлюднені 28 вересня. Згідно з декларацією, В. Янукович у 2006 році не отримував матеріяльної допомоги, страхового відшкодування, прибутків від наукової чи викладацької діяльности. Також прибутків від підприємницької діяльности та від відчуження цінних паперів. Заробітна платня прем'єр-міністра у 2006 році становила 290 тис. 514 грн. 43 к. Згідно з декларацією, В. Янукович не має у власності земельної ділянки, житлового та дачного будинків. У власності прем'єр-міністра також немає жодного транспортного засобу. Він має квартиру площею 162 кв. метри та гараж площею 22 кв. метри. В. Янукович зберігає 211 тис. 712 грн. на банківських рахунках. Прем'єр-міністер також задеклярував 6 тис. 567 акцій, внесених до статутних фондів підприємств, установ, організацій. У декларації серед членів сім'ї вказано його дружина Людмила Янукович, але її декларація про доходи не додається. В. Янукович заповнив декларацію 4 квітня 2007 року. (УНІАН)

Президент затвердив Угоду між Україною і Португалією

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко своїм указом від 28 вересня затвердив Угоду між Україною і Португальською Республікою про співпрацю у галузі туризму. (УНІАН)

Парк імені Папи Івана Павла ІІ

ЛЬВІВ. — Поблизу церкви Різдва Пресвятої Богородиці, що на Сихові, 28 вересня відбулося урочисте закладення парку ім. Папи Римського Івана Павла ІІ. Добру пам'ять про Понтифіка прийшло вшанувати близько 5 тис. львів'ян. Нагадаємо, ідея заснувати парк виникла ще шість років тому, відразу після візити до Львова Івана Павла ІІ. Щоправда, перша спроба втілити задум завершилася невдачею, оскільки не було погоджено питання щодо земельної ділянки під паркову зону. Парк буде невеликим за розміром (1.38 га), проте ориґінальним. На центральній алеї, що поряд з пам'ятником Папі, висадять липи у формі риби – символу християнства. За проєктом, згодом у парку має з'явитися площа-тераса біля Йорданської фонтани, символічні водойми, овочевий сад, декоративні насадження, лавки та дитячий майданчик. Наразі парк лише починають створювати. Перші 15 вишень посадили. Невдовзі ж у парку з'являться ялівець, кизильник, липа, райські яблука, граб, горобина – загалом близько 600 дерев. Нині серцем парку можна вважати дуб біля церкви, насіння якого посвятив сам Папа Іван Павло ІІ. „Ми хочемо зберегти для майбутніх поколінь місце, де ступала нога Папи Івана Павла ІІ, – сказав під час молебню о. Орест Фредина, парох церкви Різдва Пресвятої Богородиці. – Те, що закладаємо тут парк, є великою подією для нас усіх, великою радістю для всіх віруючих". („Львівська газета")

В. Гладчук просить політичного притулку в США

КИЇВ. — Політв'язень, голова Всеукраїнського молодіжного об'єднання „Молодь – надія України" Вадим Гладчук 27 вересня звернувся до Посольства США з проханням надати йому політичний притулок. В. Гладчук зазначив, що йому постійно надходять погрози: „Я не виключаю, що мені завтра можуть підкинути наркотики, зброю, вибухівку чи ще щось, тому що при владі у нас зараз знаходиться „тендерна мафія". Він вважає, що США нададуть йому притулок, і він звідти зможе „вести й надалі розслідування про розкрадання державних коштів у сфері державних закупівель". За словами В. Гладчука, усі матеріяли, які можуть бути доказами погроз на його адресу, передані до посольств всіх країни Европи, а також у ОБСЕ. В. Гладчук переконаний, що йому погрожують через розміщення в інтернет-виданні sprotuv.org інформації про зловживання у сфері держзакупівель, а також через організування та проведення публічних заходів проти цих зловживань. (УНІАН)

Фільм про походження капіталів Ріната Ахметова та Віктора Януковича

КИЇВ. – 20 вересня в аґенції УНІАН Володимир Ар'єв представив новий фільм про походження капіталів Рината Ахметова та Віктора Януковича. Хоча напередодні було оголошено про показ фраґментів фільму на телебаченні, „5 канал" не наважився їх транслювати у прямому етері. Відеокамера показала лише середній план, через що деталі кадру не були помітні. Відеофільм цілком можна назвати сенсацією. Вперше Володимир Ар'єв демонструє кадри, зняті оперативниками Міністерства внутрішніх справ з кримінальних зустрічей за участі донецького авторитета початку 1990-их років Ахать Брагіна та його спільника Рината Ахметова. Завдяки численним документальним зйомкам та інтерв'ю глядач уперше зможе оцінити маштабу кримінального світу, який охопив Донбас і дав фінансову базу для донецького кримінального клану.

Фільм містить спогади колишніх міліціонерів, які брали участь у затриманні В. Януковича. Один з оперативників звинувачує теперішнього прем'єра у зґвалтуванні. Глядачів не залишать байдужими і документи Російської Федерації, які підтверджують, що судимості В. Януковича не погашені.

Вже найближчими днями В. Ар'єв плянує звернутися до всіх телекомпаній України із закликом надати час для демонстрації фільму. „Це щира правда, і моє право як журналіста про неї розповідати, – підкреслює автор фільму. (УНІАН)

Заява Президента...

(Закінчення зі стор. 1)

Друге. Скасувати депутатську недоторканність і привілеї.

Третє. Розробити і схвалити Державний бюджет на 2008 рік з повним урахуванням соціальних ініціятив Президента України. Я не розглядатиму проект бюджету, де кошти від скасування привілеїв депутатів не будуть спрямовані на соціальні виплати.

Четверте. Схвалити пакет антикорупційних законів і створити національне антикорупційне бюро. Я наголошую – закон буде один для всіх!

П'яте. Забезпечити енергетичну безпеку країни.

Окрім того, я хотів би нагадати: ми пам'ятаємо, що детонатором політичної кризи стала політреформа-2004. Тому без реформування Конституції буде важко утримувати політичну стабільність. Тому 2008 рік має бути присвячений новому конституційному процесу і схваленню нової редакції Конституції України.

Це основна, офіційна частина заяви, яку я хотів оприлюднити перед вами.

Тепер дозвольте зробити декілька коментарів. На момент нашої розмови підраховано 99.25 відс. всіх бюлетенів. До парляменту пройшли п'ять політичних партій: Партія Реґіонів, БЮТ, „Наша Україна – Народна самооборона", Бльок Литвина і комуністи. За останні два дні я провів усі відповідні політичні консультації із політичними переможцями і сьогодні даю доручення Партії Реґіонів, БЮТ, „Наша Україна – Народна Самооборона" разом з іншими переможцями парляментських виборів в Україні розпочати попередні політичні консультації щодо формування більшости в українському парляменті і формування уряду України.

Хотів би особливо підкреслити, що протягом останніх півтора року три політичні сили – Партія Реґіонів, БЮТ і „Наша Україна" отримали біля 80 відс. загальної підтримки виборців.

Це говорить про виключну відповідальність цих трьох політичних сил за стабілізацію політичної ситуації, перш за все, в українському парляменті, основ формування парляментської більшости, а на її базі і уряду України і принципів відносин між владою і опозицією. Моє глибоке переконання є те, що сьогодні ні крісло прем'єрміністра, ні розподіл портфелів в уряді чи комітетів Верховної Ради не буде забезпечувати стабілізацію політичної ситуації. Насправді, істинну політичну стабільність ми можемо отримати від політичного порозуміння трьох ключових політичних гравців: Партії Реґіонів, БЮТ і „Нашої України". Тому мій головний посил, апелюючи до цих політичних сил, є наступний: вони повинні розпочати політичні переговори, в рамках яких сформувати основи формування більшості в українському парляменті, уряду України і відносин між тими політичними силами, які будуть представляти владу і опозицію. Я, проводячи консультації з політичними лідерами названих та інших партій, зазначив: я готовий виступити гарантом реалізації тих домовленостей, які будуть досягнуті в рамках проведення попередніх переговорів між цими та іншими політичними силами – учасниками формування парляментської більшости в українському парляменті та опозиції.

Я переконаний, що сьогодні є прекрасна нагода на базі тих політичних результатів виборів, які були досягнуті в рамках дострокових парляментських виборів, переглянути ті помилки минулого і сформувати істинний діялог між ключовими політичними гравцями і запропонувати усталену модель політичної стабільности.

Я переслідую одну мету: з виборів Україна повинна вийти єдина. З виборів не повинно вийти дві України. Хотів би підкреслити, що закликаю політичних колег, політичних лідерів партій, які пройшли до парляменту, не керуватися персональними візіями, персональними інтересами, а консолідувати взаємодію ключових політичних гравців українського парляменту навколо національних пріоритетів.

Сьогодні ви, шановні колеги, отримали все від Українського народу. Найголовніше – мандат на формування української влади.

Керуйтеся не власним інтересом, і я переконаний, це найкращий подарунок буде для українського суспільства. Переконаний, не простий тест стоїть перед українськими політичними силами. І з огляду на ту історію попередню, яка була, і з огляду на багато речей, які були упущені в минулому. Але з іншої сторони, я є оптимістичний і переконаний, що ці результати виборів, можливо, вперше дають можливість в українській політиці говорити про суть політичного порозуміння, про заснування нового політичного діялогу, який би на багато років привів Україну до політичної стабільности.

Дякую за увагу.

Прес-служба Президента України,
3 жовтня 2007 року

Конференція з нагоди 40-річчя СКУ

НЮ-ЙОРК. – 12-19 листопада 1967 року Ню-Йорк був місцем проведення Першого Світового Конґресу Вільних Українців (СКВУ). Ця подія широко освітлювалася світовою, крайовою та місцевою пресою. Минуло 40 років, і СКВУ змінив свою назву на Світовий Конгрес Українців (СКУ), розширив свій обсяг до 20 додаткових країн, які попередньо були закритими чи тільки недавно стали місцем поселення українців. У неділю, 18 листопада, о 2-ій год. дня у Ню-Йорку відбудеться конференція в Українському Музеї за адресою: 222 East 6th Street. Головним доповідачем буде український поет Дмитро Павличко. Буде надано слово Михайлові Савкову – від Українського Конгресового Комітету Америки, Ігореві Ґавдякові – від Української Американської Координаційної Ради, Ірині Куровицькій – від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та Союзу Українок Америки, Славі Рубель – від Пласту, Богданові Гаргаєві – від Спілки Української Молоді та Орестові Поповичу – від Наукового Товариства ім. Шевченка. Виступить Мирослава Роздольська від „Нової української хвилі". Конференція закінчиться показом фільму про СКВУ-СКУ та прийняттям.

В Українському Музеї кількість місць обмежена. Просимо замовляти квитки заздалегідь, посилаючи оплату поштою в сумі 25 дол. від особи на адресу СКУ: 225 East 11th Street, New York, NY 10003.

Аскольд Лозинський

Україна підтвердила...

(Закінчення зі стор. 1)

про спроби повального підкупу членів дільничних та окружних комісій, перед якими ставиться завдання переписувати протоколи і завищувати результати СПУ". І справді є більш ніж дивні випадки: наприклад, в довгій низці кримських дільниць морозівці дістали буквально по декілька голосів, а на 457-ій дільниці, ні з сього, ні з того – аж 1.391 голос. Також спостерігачі з Грузії, а їх було в Донецьку майже 200 осіб, засвідчили підтасування голосів на користь СПУ і порадили ЦВК визнати вибори в цій області недійсними.

В понеділок, 1 жовтня, „синьо-білі" святкували перемогу на Майдані Незалежности. Навмисне випереджуючи події, прем'єр Віктор Янукович, він же голова ПР, у своєму виступі, російською мовою, бравурно запевнив, що „новий уряд формуватиме коаліція на чолі з Партією Реґіонів", бо вона дістала найбільшу підтримку виборців. Але це слабкий аргумент. Чинна Конституція не надає фракції, яка зібрала найбільше голосів, автоматичного права формувати уряд.

Запобігаючи перед привезеним зі східніх областей „рускоязичним насєлєнієм", В. Янукович пообіцяв зробити Україну „надійним мостом між Европою і Росією" – еге ж, гарна перспектива, нічого не скажеш: міст – замість суверенної, економічно і культурно самодостатньої країни. Люди куцого світоглядного і морального формату, заполонивши собою „велику політику", звели її на свій примітивний, безпросвітній рівень. Хіба це „велика політика" – заради власної безпардонно-бездонної кишені вперто втримувати український Схід в зденаціоналізованому, зрусифікованому і здеморалізованому стані? (Хто вже звикся з думкою, що Віктор Янукович – таки політик, таки державний діяч, нехай читає в цьому числі, на стор. 2, про документальний фільм Володимира Ар'єва). І хіба це політика – не поступатися владою, яка йде на шкоду Україні? Та й взагалі – про яку політику можна говорити, якщо найбільші і найвпливовіші партії постали з грошових мішків, і саме гроші є їхніми внутрішніми двигунами, – в той час, як маленькі і не впливові партії висловлюють багато здорових ідей та думок, але залишаються фатально непочутими.

Тяжке запитання: хто з ким буде в новому парляменті? Англійська „Financial Times" підхоплює чутку, нібито чільні особистості з оточення Президента Віктора Ющенка і прем'єра В. Януковича ще влітку домовилися про коаліційний уряд без Ю. Тимошенко. Ні, ледве чи схоче Президент вдруге наступити на ті самі граблі – на цьому він остаточно втратив би підтримку в суспільстві. По-друге, для БЮТ це означало б тільки ще стрімкіший зріст популярности в народі, а президентські вибори вже не за горами. Занадто великий риск буде для В. Ющенка – боротися з Юлею за голоси.

Коаліція БЮТ з „помаранчевими"? Разом вони мають перевагу над ПР, але занадто малу, „реґіонали", володіючи понад 150 мандатами, можуть легко повторити спосіб розпуску ВР, склавши депутатські повноваження. Для України цей варіянт був би вже понад силу. Уявити ж, що фракції усіх „кольорів" сядуть за круглий стіл і спокійно шукатимуть порозуміння і згоди заради стабільности в суспільстві, заради України і її розвитку, майже неможливо. Для цього в середовищі ПР мали б знайтися поміркованіші діячі, ніж її голова, рішуче переорієнтуватися з мовно-етнічного розколу країни на її національно-політичну єдність, відкинути співпрацю з невиправними україножерами-симоненківцями. Сьогодні таке переродження ще належить до жанру фантастики.

Несподівано в парлямент повернувся дуже відомий і дуже невідомий В. Литвин. Дехто його навіть вважає чинником міждепутатської консолідації. Це завищена оцінка. В недалекому минулому Л. Литвин запопадливо консолідував прокучмівські сили. Не відзначається він і моральною чистотою: у 2002 році опублікував статтю американського експерта Томаса Каротерса під своїм прізвищем, голос В. Литвина чути на плівках майора Миколи Мельниченка, а зміст його слів такий, що це дало підстави багатьом в Україні вважати В. Литвина, тодішньої правої руки Президента Леоніда Кучми, причетним до трагічної історії з Георгієм Ґонґадзе. Втім, певна річ, переродження з Савла у Павла і для В. Литвина не заказане. Те, що він тепер вимагає негайної інвентаризації всієї землі в Україні, аби з'ясувати, „кому і на яких законних підставах вона належить", може навіть дуже підвищити його авторитет в суспільстві.

Все проясниться в найближчі дні або тижні, проте один результат виборів вже не зміниться: „Наша Україна", незважаючи на об'єднання з „Народною самообороною" відсунулася аж на третє місце. Дай їм, Боже, енергії і розуму ефективною проукраїнською працею повернути собі завойовану на революційному Майдані честь. На третіх ролях досягнути цього буде нелегко. Тим часом на політичій авансцені схрещують списи дві найбільші сили – Партія Реґіонів і БЮТ. Але чомусь таке виникає відчуття, що цей зудар може врешті-решт виштовхнути Україну з зачарованого кола пострадянщини, остаточно пробудити її національну душу, зрушити до поступу, якого вже нікому не вдасться загальмувати.

У середу, 3 жовтня, В. Ющенко у своїй першій післявиборній заяві закликав Партію Реґіонів, БЮТ та НУНС до переговорів про створення парляментської коаліції – заради єдности України. Як на Президента, це, звичайно, логічний заклик, але як почесний голова „Нашої України", яка навіть разом з „Народною самообороною" не спромоглася тепер одержати й 15 відсотків голосів, він мав би взяти цей очевидний неуспіх на власний рахунок. Адже помаранчева Україна на руках внесла його у президентський палац, а він, не зваживши на цей тріюмф і на колосальні шанси українського національного відродження, віддав урядову владу проросійській Партії Реґіонів... То чи легко погодиться з цим його закликом Ю. Тимошенко, котру на політичну вершину винесла саме вірність ідеалам Помаранчевої революції?

АМЕРИКА І СВІТ

Рада захисту прав людини ООН засудила дії уряду Бірми

ЖЕНЕВА — Рада захисту прав людини Організації Об'єднаних Націй 2 жовтня засудила дії військового уряду Бірми за придушення мирних протестів. Базована у Женеві організація прийняла резолюцію, у якій засуджує побиття, вбивства та арешти демонстрантів бірманськими військовими. Напередодні Верховний комісар ООН з питань захисту прав людини Луїс Арбор закликала уряд Бірми надати повний звіт про кількість вбитих та поранених демонстрантів. А тим часом, після кількаденної затримки, військовий правитель Бірми генерал Тан Ше зустрівся зі спеціяльним посланником ООН Ібрагімом Ґамбарі. Про подробиці розмови не повідомляється. Після зустрічі посланець ООН повернувся до Ранґуну, аби вдруге цього тижня зустрітися з заарештованою провідницею опозиції Аун Сан Су Чжі. Після зустрічі І. Ґамбарі відбув до Ню-Йорку, де повинен звітувати перед Генеральним секретарем ООН. („Голос Америки")

У Багдаді поранено польського дипломата

БАГДАД, Ірак. — Посол Польщі в Іраку Едвард Петржік у середу, 3 жовтня, одержав поранення під час вибуху в Багдаді. За даними поліції, вибух стався в той момент, коли три автомобілі Посольства Польщі рухалися в районі Арасат у центральному Багдаді. Три вибухові пристрої було закладено на узбіччі дороги. Внаслідок вибухів один мирний житель загинув і п'ятеро поранено. Поліція не володіє інформацією щодо поранення Посла, але повідомила, що троє поранених – співробітники Посольства Польщі. Один зі свідків події повідомив, що бачив, як підірвалися дві машини, на одній з яких був червоно-білий прапор. За попередніми даними, потерпілих гелікоптери доставили в американський військовий госпіталь у Багдаді. Е. Петржік є колишнім заступником командуючого Міжнаціонального Північно-східнього корпусу НАТО. В цей час в Іраку знаходиться близько 900 польських військовослужбовців. У середині вересня цього року стало відомо, що Польща не плянує зменшувати свою військову присутність в Іраку. („Кореспондент", УНІАН)

Екс-міністра І. Окруашвілі заарештовано

ТБІЛІСІ, Грузії. — Колишнього міністра оборони Грузії Іраклія Окруашвілі заарештовано 28 вересня за звинуваченнями в корупції, через два дні після його гучних звинувачень на адресу президента. Його затримали у штаб-квартир нової опозиційної партії всього через два дні після того, як він її створив. І. Окруашвілі певний час був близьким союзником Михаїла Саакашвілі, але минулого року залишив уряд. У вівторок він звинуватив президента в корупції і в тому, що той замовив йому вбивство кількох помітних публічних особистостей, включно з підприємцем, який заснував один з найбільших телеканалів. М. Саакашвілі не реагував на це особисто, але його підлеглі називають звинувачення абсурдними. Арештові І. Окруашвілі передували арешти кількох інших посадовців, які вважалися його прихильниками. Речниця І. Окруашвілі назвала арешт політичною помстою. У Тбілісі того ж дня близько 5 ти. прихильників опозиції протестували проти арешту колишнього міністра оборони та вимагали проведення позачергових президентських і парляментських виборів. Це найбільші мирні антиурядові протести з часів приходу до влади М. Саакашвілі внаслідок „революції троянд" у 2003 році.На час проведення цих протестних акцій у центрі Тбілісі була мобілізована поліція. Проте особливих дій з розгону маніфестантів вона не чинила. Віче опозиції у Тбілісі завершилося мирно. (ББС,„Кореспондент")

Британія виведе 1000 вояків з Іраку

БАГДАД, Ірак. — Прем'єр-міністер Британії Ґордон Бравн заявив 2 жовтня, що тисяча британських вояків можуть залишити Ірак до кінця цього року. Наразі кількість британського континґенту, розгорнутого у південній провінції Басра, становить майже 5.5 тис. осіб. Ґ. Бравн сподівається на те, що іракські військові зможуть упродовж наступних місяців перебрати контролю за станом безпеки у Басрі. Британський прем'єр зробив ці заяви у Багдаді невдовзі після прибуття туди з несподіваною візитою. Це перші відвідини Іраку Ґ. Бравном на посаді керівника уряду. Ґ. Бравн провів переговори з іракським прем'єром Нурі аль-Малікі, а також зустрівся з американським та британським військовими командувачами в Іраку. (ББС)

Обрано нового голову МВФ

ВАШІНҐТОН. — Новим головою Міжнародного Валютного Фонду обрали Домініка Строс-Кана, колишнього міністра фінансів Франції. Рада директорів фонду 28 вересня проголосувала за кандидатуру 58-літнього фінансиста у Вашінґтоні. Іншого кандидата, колишнього прем'єр-міністра та колишнього голови Національного банку Чехії Йозефа Тошовського, якого запропонувала Росія, не підтримали ЕС, США та країни Африки. (Радіо „Свобода")

США готові до активного захисту клімату

ВАШІНҐТОН. — США, за словами Держсекретаря Кондолізи Райс, підтримують зусилля Організації Об'єднаних Націй з захисту клімату. Виступаючи на відкритті міжнародної конференції у Вашінгтоні 28 вересня, К. Райс підтвердила активну позицію США під час майбутніх переговорів, які у грудні пройдуть під еґідою ООН на індонезійському острові Балі. На цих переговорах йтиметься про нову міжнародну угоду, яка прийде на зміну Кіотському протоколові. Водночас Держсекретар США зауважила, що кожна країна має долучитися до захисту клімату так, як вона вважає за доцільне. Сполучені Штати вже давно займають у питаннях охорони довкілля особливу позицію. Зокрема Вашінгтон досі не ратифікував Кіотський протокол. („Німецька хвиля")

Провідник Південної Кореї в гостях у Кім Чен Іра

СЕУЛ, Південна Корея. — Провідники Південної та Північної Кореї 2 жовтня розпочали свою першу за останні сім років зустріч, яка відбулася у Пхеньяні. Господар зустрічі, північнокорейський провідник Кім Чен Ір привітав південнокорейського провідника Но Му Хена. Напередодні зустрічі Но Му Хен заявив, що його метою є посилення миру на корейському півострові. Північна Корея, швидше за все, матиме зиск в економічному пляні від цієї зустрічі, але самі південні корейці висловлюють сумніви щодо того, що отримає натомість Сеул, який сподівається, що внаслідок цієї зустрічі можна буде укласти тривалий мир. Але аналітики зауважують, що навряд чи в цьому зацікавлений Кім Чен Ір. Президент Південної Кореї перетнув кордон між двома частинами півострова пішки, після чого сів в автобус і поїхав до Пхеньяну. Це друга в історії зустріч між керівниками обох Корей від часу розподілу країни у 1950-их роках минулого сторіччя. (ББС)

Знайдено тіла дітей російського царя Миколи II

МОСКВА. — Російські науковці вважають, що знайдено залишки дітей останнього російського царя Миколи II. Родину царя було знищено поблизу Єкатеринбурґу після революції більшовиків і залишки їх понівечених тіл було знайдено у 1991 році. Проте залишків царевича Алєксея та його старшої сестри Марії у загальному похованні не було. Тепер тіла подібні до спадкоємця престолу та його сестри було знайдено неподалік і експерти кажуть, що існує висока імовірність їх ідентифікувати як царські. Поруч з тілами знайдено кулі, які засвідчують про розстріл та посудини з кислотою. Більшовики облили кислотою тіла царської родини, аби їх залишки не можна було впізнати і вони не стали предметом поклоніння росіян. Царя з дружиною та трьома доньками було перепоховано у 1998 році, а у 2000 РПЦ оголосила їх святими. (ББС)

У разі запізнень пасажирам у ЕС повертатимуть гроші

СТРАСБУРҐ, Франція. — В Европейському союзі пасажирам залізниці з 2009 року повертатимуть гроші у разі спізнень поїздів. Таке рішення 25 вересня ухвалив Европейський парламент. Чіткими правилами відшкодувань Европейський союз прагне спонукати залізничні підприємства до більшої пунктуальности. Якщо спізнення поїзду буде більшим, ніж на годину, пасажирам повертатимуть 25 відс. вартости квитка. Якщо більше, ніж на дві години, – половину ціни за проїзд. Завдяки компромісові, досягнутому між Еврокомісією та Европарляментом, це стосуватиметься не лише міжнародних перевезень, але й перевезень усередині країн ЕС. Ухвалена у Страсбурзі в'язанка рішень передбачає також лібералізацію европейських пасажироперевезень з 2010 року. Захисники прав споживачів привітали нові залізничні правила. Дуже добре, що тепер це реґулюється законодавчо, сказала представниця німецької спілки споживачів Катаріна Істель. Водночас вона підкреслила, що це має стосуватися не лише европейських та національних перевезень, але й приміських, аби таким чином ґарантувати більшу пунктуальність в усій залізничній мережі. („Німецька хвиля")

Польсько-український кінопрорив

Закінчення. Початок в ч. 39

Другий день „Пореволюційного блюзу" включав повнометражний фільм еспанського документаліста Карлоса Родріґеса „Неназвана зона" (2006), присвячений Чорнобилеві, короткометражний фільм „Ліза", режисер Тарас Томенко (2006), про історію малої безпритульної киянки, та короткометражний художній фільм Славоміра Фабіцького „Чоловіча справа", номінований на Оскара у 2002 році.

Автор еспанської картини, яку заходами Українського кіноклюбу Колюмбії вже встигли подивитися у Ню-Йорку, на відпочинковій оселі Українського Народного Союзу, Союзівці, та в Гарвардському університеті, досліджує – через досвід трьох українських підлітків, які народилися і виростають неподалік зони відчуження, – проблему, що її до нього мало хто ставив: що значить жити у тіні чорнобильської катастрофи. Можливо, сам того не підозрюючи, він поряд із катастрофою екологічною виявляє і загальнонаціональну українську катастрофу: деґрадацію моралі, розпад сім'ї, алькоголізм серед чоловіків, корозію культури, байдужий до біди своїх громадян уряд. Незважаючи на це, „Неназвана зона" залишає дивно оптимістичне враження, бо поряд із цими зовсім не новими проблемами, К. Родріґес виявляє красу, силу і волю до життя українців у, здавалося б, фатальній ситуації.

Короткометражні фільми Т. Томенка та С. Фабіцького, кожен у свій спосіб, торкалися одного і того ж питання дитини, яка не з власної вини виявляється суспільним марґіналом, об'єктом жорстокости і насильства дорослого світу. Безпритульна киянка Ліза Нікітіна ділить життя між вулицею і будинками для сиріт, які часто виявляються ще байдужішими, ніж вулиця. Щоб вижити, вона обманює, жебракує, краде. У свої 11 років Ліза позбавлена дитинства, ласки, змушена жити за законами лісу. Тринадцятирічний герой „Чоловічої справи" має хату, сім'ю і навіть пса. Але від того він почувається не менше самотнім і нікому не потрібним, ніж його українська сестра у недолі. Від жорстоких побоїв батька його не в стані захистити ніхто – ні мати, ні школа. Його улюбленець – безпритульний пес, приречений на знищення, а відчайдушні намагання хлопчика урятувати його виявляються марними. Обидва фільми показують двох цілком нормальних, цікавих і по своєму талановитих дітей, оточених глибоко зіпсованими дорослими.

Обговорення другого дня фестивалю велося довкола теми „Кінематограф та громадський активізм". В ньому, крім згаданих учасників, також взяли участь представники чикаґських відділів організацій „Зелений світ" Адам Енсалако та „Нагляд за правами людини" – Стівен Стайм. Відповідаючи на запитання з публіки: чи фільмар може причинитися до активізації суспільства у боротьбі з занечищенням довкілля, з байдужістю до безпритульних та іншими проблемами, режисер Каролин Комз висловила думку, що факт створення таких соціяльно заанґажованих фільмів, які показано на „Пореволюційному блюзі", сам по собі вже є актом громадянського активізму.

Третій і останній день фестивалю пропонував прямий польсько-український діялог через фільм С. Фабіцького „Повертаючи борги", офіційний учасник Канського Міжнародного кінофестивалю та короткометражний документальний фільм киянки Олени Фетисової „Стояла собі хатка". О. Фетисова також звертається до теми безпритульних дітей, але не стільки для окреслення проблеми, скільки для того, щоб запропонувати можливий спосіб її розв'язання. Це історія подружжя Тарнопольських, що живуть на Переяславщині, і які взяли в свою родину з сиротинців восьмеро дітей, що стали для них як рідні. Навіть якщо фільм грішив надмірним оптимізмом, чикаґська публіка готова була зрозуміти його як звичайну людську потребу віри у те, що проблеми можна вирішувати.

Автор художньої картини „Повертаючи борги" С. Фабіцький намагається поставити перед глядачем питання, яке він сам зформулював так: чи можна виправдати зло тим, що його чинять заради добра. Дев'ятнадцятилітній Войтек відчайдушно намагається знайти своє місце у суспільстві, не лише стати самостійним, але й забезпечити свою кохану і значно старшу за нього Катю, нелеґальну українську заробітчанку та її сина. Заради неї Войтек готовий стати злочинцем, рекетиром, який повертає задавнені борги. Добрі наміри юнака стають бруком з приказки, що ним викладена дорога до пекла. Він швидко виявляє власним досвідом, що зло породжує нове і ще більше зло. Войтек все глибше поринає у трясовину насильства, втрачає родину, друзів, гідність і зрештою кохану, заради якої став злочинцем. Під кінець Войтек сам опиняється на волосинку від замозництва...

С. Фабіцький цікаво розв'язує проблему української ідентичности. На ролю українки Каті Радченко він запрошує московську акторку Наталію Вдовину, а на ролю її сина Андрія – киянина Дмитра Мельничука. Вочевидь, також вважаючи мову першим носієм національного характеру, С. Фабіцький вирішує, що українські персонажі мають говорити українською, принаймні між собою і в конфліктових ситуаціях, коли людська натура прорівається назовні спонтанно. Режисер не захотів піти легшим шляхом і дозволити обом говорити російською – рідною як для Вдовиної, так і для Мельничука. Таке рішення не обов'язково підірвало б вірогідність типажів в очах польської публіки, адже і в Польщі не таємниця, що українці частіше говорять російською чи суржиком, аніж українською. Як і Катя в „Актах уяви", українські герої у „Поверненні боргів" ховаються у лоно рідної мови, коли зазнають найтяжчих випробувань.

Під час обговорення „Актів уяви" перед глядачами, зліва направо: Майкл Сприн́ґейт – автор сценарію, Каролин Комз – режисер фільму, Юрій Шевчук – директор Українського кіноклюбу Колюмбійського університету.

Темою обговорення останнього дня фестивалю було „Переосмислення родини", а його учасниками стали С. Фабіцький, К. Комз, М. Спринґейт та Ю. Шевчук. Ляйтмотивом дискусії була теза про те, що сучасна сім'я зазнає докорінних і зовсім не позитивних змін. Майже кожен фільм фестивалю прямо чи імпліцитно торкався питання самотньої дитини, яка втратила контакт з оточенням, батьками, суспільством. С. Фабіцькій зокрема сказав, що поряд із скороченням до мінімуму часу, який батьки проводять з дітьми, у сучасній сім'ї швидко умирає традиція, коли батьки оповідали дітям історії і тим способом вчили їх ідентифікуватися з іншими людськими істотами, співпереживати, набувати гостро необхідні здатности відчувати чужі радості і болі. Як наслідок, сучасні діти дедалі частіше зростають у знеособленому середовищі, нездатні пройматися ситуаціями інших людей.

Вже після першого дня „Пореволюційного блюзу" було ясно, що фестиваль не лише став подією, але й відбувся з великим успіхом. Кожен наступний день підтверджував це. Цей успіх мав місце одночасно у кількох площинах. Заля, розрахована на 250 місць, була майже незмінно повною. Обговорення фільмів часом тривало довше, ніж сама фільмова програма. Публіка просто бриніла ентизіязмом і зацікавленістю. Здавалося, навіть сильна буря, яка відвідала Чикаґо у перший день фестивалю, не змогла відлякати публіку. Фестиваль сягнув далеко поза громади українців і поляків, привабивши представників інших етнічних спільнот міста – росіян, литовців, євреїв, еспанців, – зрештою, просто чикаґівців без „іміґраційного дефіса". Добру, як не більшу, половину публіки складала молодь.

Проте авдиторія „Пореволюційного блюзу" не обмежувалася тими, хто прийшов до Театру Шопена. Зацікавлення до цієї імпрези виявили засоби масової інформації Чикаґо та реґіону. Справжнім інформаційним проривом стала півгодинна розмова на престижному Національному Громадському Радіо, відомому у США під англійською абревіятурою еН-Пі-аР, співорганізаторів програми фестивалю Ю. Шевчука та З. Деркача. На запрошення ведучого програми „Погляд на світ" Джерома МакДонела, гості говорили про сучасний стан українського та польського кінематографу, про те, як фільми відбивають і ставлять на обговорення проблеми суспільства, про нове відчуття солідарности між поляками й українцями у складний період переходу від комуністичного авторитаризму до демократичого устрою.

Фестивалеві відвів статтю тижневик „Чикаґський журнал", про нього також писала провідна газета реґіону і один з найбільших за накладом американських щоденників – „Чикаґо Триб'юн". Влучно висловився про „Пореволюційний блюз" канадський сценарист М. Спринґейт: „На відміну від інших кінофестивалів, які переважно проймаються комерційними міркуваннями, цей фестиваль сприяв інтенсивному спілкуванню між кінематографом і глядачем, широкому і зацікавленому обговоренню проблем, які справді важливі для світу. Він став тим, на що інші фестивалі претендують, чим би інші хотіли бути, і чого рідко яким фестивалям вдається досягти". Щойно стало відомо, що канадський фільм „Акти уяви" буде показано у позаконкурсній програмі міжнародного кінофестивалю „Молодість" у Києві, який проходитиме 20-28 жовтня цього року.

Зараз, поки радість від спілкування з десятою музою ще свіжа, у Чикаґо вже ведуться розмови про те, щоб зробити польсько-українські кінозустрічі не лише щорічною імпрезою, але й представити в їхній програмі „на живо" нових режисерів з України та Польщі. Тим часом ті, хто не шкодував зусиль, щоб „Пореволюційний блюз" відбувся, мають всі підстави привітати себе з успіхом.

З українського боку – це члени створеного в Українському інституті модерного мистецтва (Чикаґо) кінокомітету Ориса Коссак-Кардосо, Олег Коверко, Роман Петруняк, Калина Помірко, Наталка Кокорудз, Назар Слобода, Іван Ольшанський, Віра Боднарук, Лариса Хрептовська-Райфел, Соня Арко, Анна Бернадська, Марта Фаріон, з польського Збіґнєв Банас, Зиґмунт Деркач та Ліла Гед.

Юрій Шевчук,
Колюмбійський університет,
Ню-Йорк.

Додаткову інформацію про „Пореволюційний блуз" можна отримати на: www.columbia.edu/cu/ufc

Три роки після отруєння

У вересні 2004 року стало відомо про отруєння Віктора Ющенка. Це – один з найгучніших нерозкритих злочинів новітньої історії України. Увечорі 5 вересня В. Ющенко був запрошений до заступника голови Служби безпеки України (СБУ) Володимира Сацюка. На вечері були присутні голова СБУ Ігор Смешко та народний депутат Давид Жванія. На думку В. Ющенка, отруєння сталося саме на цій вечері.

Отруєння В. Ющенка мало широкий відгомін в українському суспільстві і стало одним з чинників перемоги В. Ющенка на виборах. Менше відомо, що в лікарні В. Ющенкові не могли дати обезболюючі засоби, щоб не ускладнити його становище. Це викликало великі страждання. Коли мама В. Ющенка побачила його після отруєння, то потрапила до лікарні і через три місяці померла.

Відтоді минуло три роки. Розслідування цього злочину майже не зрушило з місця. Як, до речі, і семирічне слідство у справі вбивства Георгія Ґонґадзе. Фахівці назвали отруту – діоксин, ствердили, що її виробляють в Росії, США і Великобританії. Дві країни з названих погодилися передати Україні зразки діоксину для аналізи. Росія у цьому відмовила. В Росії також переховуються три особи, яких мала б допитати Генеральна прокуратура України у справі отруєння В. Ющенка. Президент заявив: „Ці люди відомі. Навіть відомо їх місце знаходження, де вони отримують платню. Цю інформацію може надати українська сторона правоохоронцям Російської Федерації, для того, щоб ці люди були депортовані до України". Щодо діоксину Росія заявила, що сама досліджуватиме свої зразки діоксину, але Україні їх не нададуть. 11 вересня В. Ющенко повторив, що Росія гальмує розслідування справи про його отруєння у 2004 році. Це викликає припущення про можливу причетність Кремля. Москва таку причетність відкидає.

Така позиція Росії – не дивина. Ще з часів СРСР Москва настільки рішуче і часто заперечувала своє причетність до подібних провокацій, що у світі з'явився анекдот: „Раніше усі байки починалися зі слів – жили собі дід та баба, а тепер початок байок інший – ТАРС уповноважений повідомити... ". ТАРС був речником Кремля. Ось і тепер – українська прокуратура отримала зразки діоксину з США і Великобританії, а з Росії не мала відповіді. Що породило підозри у причетності російської сторони до отруєння.

Щодо передання Україні трьох осіб, яких підозрюють у скоєнні злочину, в Росії кажуть, що до них не надходило жодних клопотань про їхню екстрадицію в Україну, тому й не було ніякої реакції. Посол Росії в Україні Віктор Чорномирдін теж заявив про відсутність у російської сторони будь-якої інформації у цій справі.

Президент В. Ющенко заявив, що для нього не є таємницею сценарій отруєння. Ще раніше Юрій Луценко твердив, що йому відомі українські депутати, які завезли діоксин з Росії. Варто відзначити особисту скромність В. Ющенка, який намагається уникнути надмірної уваги до своєї особи. Але в цій справі йдеться про замах на найпершу особу української держави, як і про успадкування Росією найжорстокіших методів КҐБ проти небажаних для неї осіб.

ЖОВТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Спроба відновлення державности

У вересні 1941 року німецьке військо після тривалих, важких боїв увійшло в Київ. А вже 5 жовтня в місті з ініціятиви ОУН була утворена Українська Національна Рада (УНР) – політично-громадський центр під проводом Андрія Мельника. Президію УНР очолив Микола Величківський – економіст, професор Київського університету. Палким прихильником цієї спроби відновлення української державности був Володимир Багазій, голова Київської міської управи з 29 жовтня 1941 року по лютий 1942 року. До війни він працював у школі викладачем математики, був аспірантом Київського державного університету. Належав до ОУН мельниківського спрямування. У вересні-жовтні 1941 року був заступником голови міської управи Олександра Оглоблина, а після відставки останнього сам займав цю посаду. З початку німецької окупації сприяв налагодженню адміністративного апарату міста. За його участю були створені Український Червоний Хрест і Українська Національна Рада, яка представляла українців в органах окупаційної влади. На керівні посади в міську управу В. Багазій намагався призначати національно-свідомі кадри, підтримував національно орієнтованих публіцистів.

За свою діяльність був розстріляний у лютому 1942 року в Бабиному Яру разом з іншими діячами українського визвольного руху.

Німці неприхильно поставилися до спроби відновити українську державність. Наприкінці 1941 року Райхскомісаріят України заборонив УНР, і до 1943 року вона існувала підпільно. М. Величківський виїхав до Львова.

У Львові також існувала Українська Національна Рада, у якій головою був Андрій Лівицький. Він народився на Черкащині, в селі Леплява, закінчив Колегію Павла Галагана, згодом – юридичний факультет Київського університету, працював адвокатом і мировим суддею в Лубнах. Каневі, Золотоноші. Від 1926 року був правонаступником Симона Петлюри з титулом голови Директорії і Головного отамана армії і фльоти УНР. Від 1948 року і до смерти — президент УНР в екзилі. Похований на українському православному цвинтарі в Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

29 квітня 1944 разом з Українською Народною Радою у Львові та представниками колишнього Сойму Карпатської України було створено Всеукраїнську Національну Раду (ВУНР) на чолі з М. Величківським, а його заступником був Митрополит Андрей Шептицький. У 1946 році вона припинила свою діяльність.

Українська Національна Рада, передпарлямент Державницького центру Української Народної Республіки в екзилі, створена на весні 1947 року в результаті порозуміння українських партій, щоб дати ширшу політичну базу для реорганізованого Державницького центру з А. Лівицьким на чолі як президентом Української Народної Республіки. За мету було визначено консолідацію всіх самостійницьких сил для відновлення незалежної української держави з демократичним устроєм. Вже 1946 року до цього прямував короткий час діючий Координаційний Український Комітет, утворений з усіх партій на еміґрації з ініціятиви канадських українців. У червні 1948 року всі політичні партії, за винятком гетьманців, схвалили статут УНР, який визначив її структуру, форми праці і взаємини з екзильним президентом. УНР провела вісім сесій: в Авґсбурґу, Ляйпгаймі, Мюнхені, Лондоні. У квітні 1978 року Микола Лівицький розпустив УНР і односторонньо видав новий закон про її реорганізацію, включивши до неї половину ним призначених членів. На знак протесту проти цього рішення частина партій і діячів вийшла з УНР і створила у 1979 році Раду прихильників УНР, що її очолювали Іван Кедрин-Рудницький, а пізніше – Маруся Бек.

Л. Хм.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Заборонити фашистські організації!

Відкритий лист до Президента України В. Ющенка

Пане Президенте!

Помаранчева революція в Україні засвідчила рішучу підтримку українського автохтонного населення незалежному статусові України та національному відродженню після віків колоніяльного рабства. Здійснення цього законного бажання колись поневоленого народу революція поклала на висунуту нею державну еліту.

Однак, є в Україні категорія людей, кому так добре велося в колоніяльній Україні, що їм такий поворот подій прийшовся не до смаку. Як реакція на Помаранчеву революцію, цей прошарок почав гарячково готуватися до реваншу і передусім створювати відповідні до своїх прагнень організації та об'єднання. Про антидержавний характер таких об'єднань свідчать навіть їхні назви. Одна з таких „бойових" організацій прибрала назву „Єдіноє отечєство". Сама ця назва є зашифрованим закликом проти суверенної України, стверджуючи, що колишня метрополія – СРСР та її колонії – Україна, Грузія тощо нібито становлять єдину батьківщину. Цю нахабну інсинуацію у самій назві – не знати, на якій підставі, узаконило міністерство юстиції. Насправді мета цієї організації – антидержавна, а методи поширення своїх ідей – відверто фашистські. У цьому можна переконатися на факті озброєного нападу членів цієї організації на мирний пікет одеситів 2 вересня перед будинком обласної державної адміністрації проти встановлення в Одесі пам'ятника цариці Катерині.

Група членів „Єдіноґо отечества", озброєних металевими кийками й кастетами, під керівництвом голови цієї організації в Одесі несподівано напала на неозброєних мирних пікетувальників, завдавши їм тяжких тілесних ушкоджень.

Цей факт наочно свідчить, про яке „Єдіноє отєчєство" мріють члени цієї організації. Вони розуміють цю „єдність" так, що певна меншина буде повноправним господарем в Україні, а місцеве населення обернуто на покірних рабів. Цим організаціям абсолютно чужий демократичний спосіб життя і демократичні цінності. Це чисто фашистські організації, замасковані під демократичні угруповання.

Чи може демократична Україна терпіти на своїй території існування таких організацій? Яку демократію обіцяють вони принести в Україну? Їхнє існування в Україні – чисто провокативне. Дії адептів такого „отечества" можуть мати цілком несподівані наслідки. Не секрет, що ці організації надихають „на подвиги" події в колишній метрополії, де під демократичною маркою іде розбудова фашистської централізованої держави на чолі з єдиним „фюрером". Демократична Україна – більмо в оці цього „третього Риму". Він чекає лише слушного приводу для „воз'єднання" із своїми колишніми колоніями. Таким слушним приводом може стати „защита русского населения" в колоніях.

Дії фашистських організацій в Україні саме й передхоплюють таку можливість. Немає жодного сумніву, що дії фашистів викличуть відповідну реакцію з боку автохтонного населення, що може призвести до ситуації, яка склалася в Ірляндії або в Іраку – до громадянської, коли не війни, то взаємної різанини. У такому разі „воз'єднання" під приводом „защіти русского насєлєнія" цілком відповідатиме „нормам" взаємин навіть західнього світу. Душогуб, який спровокував різанину, пошиється в шати миротворця.

Щоб відвернути такий розвиток подій, я і звертаюсь до Вас із цим проханням:

доручити СБУ України перевірити законність існування в Україні цілого ряду організацій, список яких має скласти РНБОУ, не тільки з боку офіційно задекларованих цілей, але й з огляду на їхні практичні дії;

до завершення експертизи СБУ заборонити леґальне існування профашистської органі-зації „Єдіноє отєчєство" та інших подібних угруповань;

розробити і видати єдиний для всієї України закон про спорудження пам'ятників у публічних місцях, узявши до уваги можливість небажаних наслідків від такого спорудження.

З повагою і надією
на зрозуміння,

Святослав Караванський,
колишній в'язень ҐУЛАҐу
3 вересня 2007 року

Церковні громади просять допомоги

Звертаємося з проханням допомогти у будівництві храму свв. Бориса і Гліба – першої святині УПЦ КП в селищі Зарічне. В нашому районі всі храми і монастир опанували московські „батюшки". Служби Божі проводимо у тимчасово пристосованому приміщенні, не маємо чим платити за оренду приміщення. Наша адреса: вул. Лесі Українки, 10, смт. Зарічне, Рівненської обл., 34000 Ukraine.

о. Андрій Карпович,
с. Зарічне, Рівненська обл.

Громада церкви Покрови Пресвятої Богородиці просить допомогти у відкритті благодійного реабілітаційно-просвітницького центру при церкві.

На базі цього центру буде надаватись допомога малозабезпеченим та соціально незахищеним мешканцям міста Славути та району. Наша адреса: вул. Кузовкова, 16 а, м. Славута, Хмельницької обл., 30 000, Ukraine.

о. Микола Бочкай,
Славутич, Хмельницька обл.

Церкву Спаса віддають Москві

Український уряд зробив княжий подарунок Росії – Міністерство культури і туризму видало наказ про передання кількох корпусів заповідника „Києво-Печерська лавра" Московському патріярхатові – сторожку при вході до Гостинного двору, Південну башту та церкву Спаса на Берестові. Остання знаходиться поза межами Києво-Печерської лаври і є унікальною пам'яткою архітектури давньоруської доби.

У 2002 році церкву Спаса на Берестові було внесено до переліку ЮНЕСКО „100 світових пам'яток, що перебувають під загрозою", що зосередило увагу міжнародної спільноти на цій унікальній пам'ятці. Уряд ініціює передання нерухомого майна заповідника, залишаючи поза увагою незгоду фахівців та науковців, висловлену зокрема в постанові колеґії Головної ради Українського товариства охорони пам'яток історії і культури та лист Державного комітету з будівництва та архітектури.

Церква Спаса на Берестові ніколи не була у складі Києво-Печерської лаври. Будували її як окрему заміську резиденцію князів Мономаховичів. Тут і досі є князівські поховання. Саме вони і не дають спокою російським патріотам, бо, за літописом, на території церкви поховано князя Юрія Довгорукого, засновника Москви.

Наталка Іванченко,
шеф-редактор журналу
„Музеї України", Київ

Жахлива образа для кожного українця

Чи може хтось собі уявити такий дивовижний і ексцентричний сценарій, що якась національна меншина в Ізраїлі хоче в одному з головних міст держави поставити пам'ятник, який би звеличував життя і діяльність Адольфа Гітлера?

Подібне намагаються зробити росіяни в Україні: вони хочуть здвигнути в Одесі пам'ятник московській цариці Катерині II, тій, яка зруйнувала козацьку Січ і Державу і, згідно зі словами Шевченка, „доконала вдову-сиротину".

Цей вчинок активістів російської меншини в Україні – жахлива образа для кожного свідомого українця. Він ясно відкриває правдиве обличчя і пляни наших північних сусідів, і ще до недавна – гнобителів. Цей ганебний вчинок нас обурює. Він повинен причинитися до сильнішого об'єднання і активного спротиву російським зазіханням на суверенність і незалежність Української держави.

Христина Паліїв-Турченюк,
Елкінс Парк, Пенсильванія

Кому і навіщо це потрібно?

Останні події в Кочубієві (місті, що стоїть не теренах колишнього Галицько-Волинського князівства і сьогодні іменується Одесою) змушують визнати, що „дядьки отєчєства чужого" плідно таки попрацювали на ниві знищення родової пам'яті і пам'ятників. Дивина та й годі! Замість шанувати славне своє минуле, берегти родовід і славу свою, не слідувати за облудними мітотворцями, вони, неначе ляльки-маріонетки в руках вмілого афериста, співають осанну Софії-Августі-Фредеріці Ангальт-Цербст-Дорнбурґській!

Першою згадкою про населений пункт на території Одеси є свідчення польського хроніста XV ст. Яна Длугоша, який вказував, що в 1415 році польський король Владислав Ягайло відіслав з порту під назвою Качубіїв (легко впізнається пізніша тюркізована назва Гаджибей) збіжжя до осадженого турками Константинополя. Отже, 1415 рік – перша дата, під якою в письмових джерелах згадується Качубіїв – Гаджибей – Одеса. Зрозуміло, що місто, яке у 1415 році відігравало вже ролю поважного порту на Чорному морі, через який можна було відсилати цілий торговий транспорт, повинно було існувати досить тривалий час. У XVII ст. Качубіїв знову фіґурує на морських мапах. На мапі Сансона 1660 року його позначено під назвою Koczubi. Це дало Маркевичеві право вважати, що життя в Качибеї продовжувало жеврiти і в XVII та XVIII ст. Він посилався також на мапу Ван Келена 1699 року, де також був позначений Kaczubi. Так само він був позначений на мапах Де Фера (1714), Фішера (1730), Де Ліля (1732) і Де Вагонді (1757). Деякі оригінали мап зберігаються в приватних колекціях канадських колекціонерів. На мапі Йогана Гомана (XVII-XVIII ст.) місто позначено як Koisubi, а на мапі Янсона (середина XVII ст.) – Koizubi.

До трагедії (якщо не фарсу!) з річницею заснування Одеси, яка тягнеться від 1994 року, тепер додалася ще одна цікава „родзинка" – встановлення пам'ятника Катерині II! Якщо взяти за основу ідеологічну парадигму цього дійства, Софія [вона ж Катерина] до Одеси жодного відношення не має, то логічним було б встановлення пам'ятників турецьким султанам, татарським ханам, які мірі були причетні до різного роду історичних подій в місті.

А якщо серйозно, то відразу ж виникає питання – кому і навіщо це потрібно? Що і хто за цим стоїть? А як гадаєте ви?...

Олександер Черненко,
президент асоціяції „Захистимо
Хортицю!", Запоріжжя

УКРАЇНА І СВІТ

На медійному ринку – великі зміни

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Український медійний простір переходить радикальну метаморфозу: днями новим медійним маґнатом в Україні став дніпропетровець Ігор Коломойський, досі знаний, як дуже багатий банкір („Приватбанк") та великий промисловець.

Пару років тому І. Коломойський пробував купити частку української телевізійної мережі „Студія 1+1", але не дійшов згоди з власниками цієї приватної компанії. Цим разом він домовився з американською компанією CME (Central European Media Enterprises), купив за 110 млн. дол. 3 проценти паїв CME і був запрошений стати членом наглядової ради компанії. А CME, в свою чергу, є власником контрольного пакета акцій „Студії 1+1". Так дніпропетровець І. Коломойський знову здобув те, що бажав, ставши співвласником успішної української телемережі з осідком у Києві.

CME – це американська компанія, зареєстрована на Бермудах. Її створив Роналд Лодер, син косметички Есте Лодер (Estee Lauder). В адміністрації Президента Роналда Рейґана він був послом Сполучених Штатів в Австрії. Після розпаду СРСР і його сателітів Е. Лодер почав інвестувати в засоби масової інформації у Східній Европі – починаючи з Праги.

До появи на медійному ринку „Студії 1+1" в 1995 році в Україні ходив анекдот: вершком українського патріотизму є дивитись українське телебачення. В Україні все ще діяла потужна система радянського телебачення, яка при допомозі супутників і ретрансляторів за величезні гроші покривала своїми програмами 11 часових поясів радянського царства (від Кишинева до Владивостоку).

Все це залишилось, коли окремі частини Союзу проголосили незалежність, а в додатку, на місцевому рівні, підприємці творили приватні станції і крутили на них переважно піратські фільми та показували свою аматорську продукцію на тих самих частотах, які служили центральним мережам: вимикали на деякий час центральні програми і пускали свої.

Першу комерційну телемережу в Україні створили американці на початку 1990-их років. Це ICTV, і нині її власники – українці. Одна з американських радіо-телевізійних компаній використала стару радянську мікрохвилеву мережу, щоб підключити телевізійні станції в різних містах України до студії в Києві. Це не було просто, бо увесь зв'язок в Союзі був суворо контрольований, і навіть після розпаду СРСР. Але після довгих переговорів і поступок можна було домовитись. Нова мережа ICTV запрацювала, і тому, що в її керівництві були американці, майже 100 відс. програм ішли українською мовою. (Вони керувались простим принципом: в Україні телебачення йде українською мовою, в Угорщині – угорською, у Фінляндії – фінською. Коли мережу купили українські мільйонери, то навіть ведучого головної інформаційної програми імпортували з Москви. І хоч він поводився перед камерами досить гордо і всезнаюче, не раз виявлялось що в українських справах він розуміється як вовк на звіздах).

Серйозна зміна в телебаченні України сталася в 1995 році. Тоді до Києва повернувся фільмар-документаліст Олександер Роднянський, з німецькими інвестиціями. Кілька років раніше він еміґрував з Києва до Німеччини як переслідуваний єврей.

Як і на кожному клаптику світу, спектр телевізійних частот в Україні обмежений і так собі просто почати телевізійні програми неможливо: треба знайти частоти. Йдеться про 1995 рік – це не як тепер через супутники і кабельні мережі можна засвітити 500 каналів – на екранах телевізорів і моніторах компютерів.

Тоді телебаченням України відав покійний Зиновій Кулик. Він до тієї міри показав свій професіоналізм і політичну волю, що зробив нечуване: обмежив програми московського „Первого канала" – головного телебачення СРСР – на українській території. Для мільйонів жителів колишнього СРСР життя без „первого", без програми новин „Время" і південноамериканських милянних опер, дубльованих російською мовою – просто було немислиме. Але З. Кулик з'ясував глядачам: московський „первий" не платив Україні за трансляцію своїх програм. Але раніше партія рішала, що московські програми мають покривати усі 11 часових поясів „широкой страни моєй радной", і так було. Тепер – пояснював З. Кулик громадянам самостійної України – коли згорить лямпа на трансмітері в Ужгороді, який передає закарпатцям московскі програми, то хто дасть 10,000 дол. на нову лампу? Він вимагав, щоб московське центральне телебачення платило Україні за те, що вона ретранслює його програми (разом, до речі, з рекламою). Цього московські колеги таки не могли збагнути, і він їх перестав підключувати до трансмітерів в Україні. В деяких частинах України місцева влада, щоб запобігти катаклізмам, знаходила кошти в місцевому бюджеті на програми з Москви.

Інша американсько-англійська реклямна компанія мала телевізійний час на Другій мережі українського телебачення (УТ-2) і почала показувати улюблені мексиканські і бразильські серіяли, які раніше ішли з Росії, але дублювала їх українською мовою. Російськомовні фанати дивились і все розуміли. Ця американсько-англійська компанія (з колишнім українським комсомольцем в директорі) також купила ліцензію на новини компанії CNN. Вони ішли в перекладі українською і були майже єдиним джерелом міжнародних новин. В той час джерел міжнародних новин в Україні було обмаль. Все це колись має увійти в історію американської допомоги самостійній Україні! Ця допомога була не тільки державна, але й приватна.

Місце у спектрі частот для „Студії 1+1" знайшлось. Нова мережа створила ТСН – Телевізійну службу новин і сама навчала молодих співробітників. „Досвідчених" радянських журналістів там було мало. Мережа також почала щось, що називається „ток-шоу". Це калька англійського „talk show". (Нині „ток-шоу" в Україні рутинні.) А надто – „Студія 1+1" купувала фільми й серіяли (англомовні, франкомовні, еспаномовні, інколи італійські) і уважно дублювала їх українською мовою. Раптом ця нова компанія на українському медійному ринку почала затруднювати цілі шеренґи безробітних „заслужених" і „народних" артистів кіно й театру, перекладачів, режисерів, членів і нечленів Спілки кінематографістів, письменників, журналістів і платила їм пристойну платню. А ті – творили чуда: за два-два з половиною дні озвучували довгометражний американський художній фільм – те, що в „цивілізованих країнах" забирає місяці. Я був близько цього діла, бо не раз редактор перекладу або режисер дзвонили до таких американців, як я, щоб уточнити якусь фразу в діялогах фільму, над яким кипіла робота вдень і вночі.

Пам'ятним залишився фільм „Моя прекрасна леді" („My Fair Lady"), який „Студія 1+1" показала до якоїсь круглої річниці самостійности. Керівники дали більше часу на дублювання, бо сюжет фільму – це змаг між гарною мовою й суржиком. Команда дублювання „Плюсів", як мережу називають журналісти, перевищила себе. Цей фільм, який вийшов з-під пера драматурга Джорджа Бернарда Шоу як „Пиґмаліон", через бродвейську модифікацію Алана Джей Лернера і Фредріка Лоуа, дістав добру київську прописку комерційного телебачення. Він показує, на що здатні працівники українського кіна.

Перших декілька років інвестори „Плюсів" прибутків не накопичували. Реклями на початку було обмаль, а власне реклама дає телевізійникам прибутки. Тоді бермудська фірма CME на чолі з амбасадором Р. Лоудером почала дивитись за інвестиціями на українському медійному просторі і вклала гроші в „Студію 1+1". Тому що акції CME торгують на фінансових біржах, ціна трьох відсотків, які купив І. Коломойський, не висмоктана з пальця – 110 млн. дол. за 60 відс. "плюсів": непоганий зріст інвестицій за 12 років.

І. Коломойський переконливо доводить, що він купив частину „Плюсів" як довготривалу інвестицію, а не для того, як це робили раніше грошовиті співвітчизники, щоб впливати на результати виборів. CME, сказав він пресі, є „однією з найкраще керованих медійних компаній у світі, і я бачу її як особливо успішну інвестицію".

Він також запевнив аґенцію „Українські новини", що, купуючи велику частку каналу „1+1", у нього не було „політичних амбіцій. Мої погляди на редакційну політику каналу збігаються з поглядами ради директорів CME".

У свою чергу, амбасадор Е. Лодер, випускник престижної підприємницької школи ім. Вартона в Пенсильванському університеті і европейських ділових шкіл, сказав про свого нового партнера, 42-річного інженера-металурга з дипломом Дніпропетровського металурґійного інституту: „Я знайомий з Ігорем Коломойським деякий час і вважаю його дуже поінформованою діловою людиною з глибоким знанням України. Ігор розуміє важливість незалежного телебачення – не тільки в Україні, але й по всій Східній Европі. Мені приємно вітати його як найновішого нашого члена ради директорів, і я певний, що він стане у великій пригоді компанії CME".

А про І. Коломойського як бізнесмена писав новий український журнал „Новинар" 19 вересня: „За роки незалежности дніпропетровський підприємець побудував одну з найбільших бізнес-імперій країни. Під його контролею – металурґійні і феросплавні заводи, у нього монопольні позиції на українському ринку марґанцевої руди. В активі пакети п'яти гірничо-збагачувальних комбінатів і один з найбільших банків країни. Йому належить металоферосплавне виробництво в Росії та Румунії. Власник футбольного клюбу „Дніпро" (Дніпропетровськ) не втомлюється змагатися за нові жирні шматки вітчизняної економіки. Нікопольський завод феросплавів – один з них". Не кажучи вже про 3 відс. акцій Бермудської компанії CME з телевізійними станціями в десяти країнах Східної Европи й Балкан.

Зустріч з Дмитром Павличком

ЛЬВІВ. – Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою Національного університету „Львівська Політехніка" 12 вересня 2007 року в Актовій залі університету організував творчу зустріч з лавреатом Національної премії України ім. Тараса Шевченка, головою Української Всесвітньої Координаційної Ради, Героєм України Дмитром Павличком.

Постать Дмитра Павличка надзвичайно багатогранна – письменник, мислитель і філософ, перекладач і дослідник, громадський діяч, державотворець і дипломат (був Послом України у Словаччині і Польщі), гуманіст і культуролог, автор політико-філософського трактату „Українська національна ідея", дослідник і редактор фінського епосу „Калевала" та оригінальний інтерпретатор „Проглас" – геніяльного твору середньовічного слов'янства.

Вечір розпочався піснею на слова Д. Павличка „Два кольори" у виконанні співачки з Америки Квітки Цісик та переглядом світлин Василя Пилип'юка з альбому „Погоня". Творчу зустріч відкрила директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою „Львівської Політехніки", доцент, кандидат педагогічних наук Ірина Ключковська. У своєму виступі вона цитувала відомих митців. Наприклад, Олесь Гончар писав про Д. Павличка: „...Могутній дух, гордість наша – інакше не скажеш. Поет від Бога. Мислитель, достойний продовжувач Івана Франка, Каменяр нової доби".

Слово про Д. Павличка виголосив почесний гість, творчий побратим, лавреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка Роман Іваничук.

Прозвучали вірші Д. Павличка у виконанні театральної студії „Хочу" „Львівської Політехніки" (керівник – Ірина Швайківська) та музика у виконанні квартету Львівської музичної академії ім. Миколи Лисенка під орудою Тараса Менцинського.

Гості мали можливість поставити запитання Д. Павличку, який до кожної відповіді добирав рядки зі своєї поезії.

Група студентів „Львівської Політехніки"

Трагедія українських музеїв

До останнього часу уникалося оприлюднювати правду про евакуацію музеїв України до глибокого тилу, в східні райони СРСР під час Другої світової війни. Але саме цими обставинами була зумовлена музейна драма – колосальні маштаби знищення та розграбування українських культурних цінностей під час воєнних дій та окупації. У цих уперше наведених фактах, невідомих сторінках – справжня трагедія, понівечена доля культурних цінностей, про яку, ймовірно, ми ніколи не дізнаємося.

Сергій Кот

Офіційна радянська версія історії Другої світової війни традиційно трактувала результати евакуації музеїв як безумовний успіх. Однак, сучасні дослідження архівних матеріялів доводять цілком протилежний перебіг подій.

За розпорядженням уряду СРСР, пляни евакуації музейних цінностей були розроблені ще 1936 року – на випадок воєнних дій на територіях, прилеглих до західних кордонів Радянського Союзу.

З початком війни переміщення вглиб країни значної кількости музейних предметів уже само собою було завданням непростим. Вивозити цінності не встигали. Внаслідок швидкого просування німецьких військ взагалі не були евакуйовані фонди музеїв дев'яти областей України – Вінницької, Волинської, Дрогобицької, Житомирської, Кам'янець-Подільської, Львівської, Тернопільської, Чернівецької.

Партійно-радянські органи всіляко затягували видання наказів про евакуацію, чекаючи прямих розпоряджень з Москви. А звідти не поспішали. Часто таке зволікання тривало до критичного моменту. Так, сумські керівники, у відповідь на звернення про евакуацію, відверто заявили дирекції Сумського художнього музею, щоб ті „не набридали зі своїми картинками". Практично випадково директорові музею А. Маршалові вдалося вивезти частину музейних фондів із військовим ешелоном, який евакуював останніх відступаючих червоноармійців. Також тільки напередодні вступу німецьких військ була розпочата евакуація музеїв Дніпропетровська, Нікополя, Харкова.

Рада оборони Севастополя взагалі заборонила евакуацію знаменитої діорами Рубо, присвяченої подіям Кримської війни 1856 року. Унаслідок цього видатна пам'ятка культури згодом вивозилася під прямим вогнем і отримала значні пошкодження, втративши значну частину своєї площі.

Музейні експонати тижнями простоювали в портах та на залізничних станціях, чекаючи своєї черги. Деякі з них, як, наприклад, картини Алупкинської картинної ґалерії, так і залишилися лежати аж до приходу німецької армії. Так само частина з підготовлених до евакуації з експонатів Київського музею західнього та східнього мистецтва залишилася лежати в річковому порті – через те, що хтось наказав відсунути їх убік, як неважливе майно.

Сьогодні практично неможливо пояснити, чим керувались особи, відповідальні за евакуацію з Києва, коли розпорядилися готувати до вивезення в тил тільки 50 експонатів Київського музею російського мистецтва – одного з найбільших художніх музеїв України.

Турбота музейників про вчасну евакуацію культурних цінностей кваліфікувалася як „панікерство". Саме так сталося з директором Харківської картинної ґалерії П. Кривнем, якому загрожував розстріл у відповідь на звернення про евакуацію її фондів. Лише в останній момент, коли начальство покинуло місто, П. Кривень самотужки спромігся домогтися від залізничників надання одного відкритого вагона за умови негайного завантаження. Серед врятованого була знаменита картина Іллі Рєпіна „Запорожці пишуть листа турецькому султану".

Для багатьох музеїв евакуація фондів обернулася на трагедію. Чимало з них, перебуваючи на станціях, у портах або в дорозі, були просто знищені під час нападів німецької авіяції. Так, наприклад, цінності Черкаського, Кіровоградського та Уманського краєзнавчих музеїв зосередили в Полтаві для подальшого відправлення в тил. Проте ешелон, у який їх повантажили, розбомбили німці неподалік від міста, на роз'їзді Святого Петра, і всі цінності, які в ньому містилися, були втрачені. У Керчі, через який пролягла евакуація Симферопольської картинної ґалерії у пакгаузи, в яких перебували скрині з її майном, влучили німецькі авіобомби. Фактично всі культурні цінності були знищені.

Драматичною була доля Харківського історичного музею ім. Григорія Сковороди – одного з найбагатших за чисельністю та цінністю фондів – золото і срібло з археологічних розкопок, церковне начиння, колекції медалей та монет. Органи влади та відповідальні чиновники Наркомату освіти УРСР практично нічого не зробили для вчасного вивезення з Харкова цих музейних скарбів. Лише 3 жовтня працівники музею дістали два вагони для завантаження. Ешелон подовгу стояв на станціях і 10 жовтня на станції Олексіївка Білгородської области потрапив під масоване бомбардування. Вагон з цінностями історичного музею було повністю знищено. Загинули директор музею І. Яблучник і його родина.

На збереження до Уфимської контори Держбанку СРСР були передані золоті та срібні речі, „що перетворилися на безформну масу".

Ціла низка музейних фондів зникла безслідно. Так, залишилася невідомою доля 27 скринь з пам'ятками, що вивозилися з Полтавського художнього музею до Свердловська. Нез'ясованими залишаються обставини, за яких частина фондів Дніпропетровського історичного музею імені Дмитра Яворницького без будь-яких супровідних документів потрапила до Актюбінського краєзнавчого музею в Казахстані. Таємничо

(Закінчення на стор. 19)

Хто ж вони такі, сучасні українські козаки?

Після опублікування моєї статті „Кому служать українські козаки?" („Свобода", ч. 31) я продовжив спроби розібратися з козацьким розмаїттям в Україні. Допомогла „Енциклопедія українського козацтва" (автор статті – В. Тимчина).

Рух зі створення козацтва розпочався на славетному острові Хортиці 14 жовтня 1990 року, в день Покрови, коли було зареєстровано 300 осіб, які побажали стати козаками. Вже у грудні того ж року вони склали козацьку присягу. Отаманом став В. Мельник, тоді військовий лікар, капітан медичної служби. 9 січня 1991 року козацьке товариство „Запорозька Січ" було зареєстроване. На цей час у його складі було чотири курені – по одному в чотирьох районах Запоріжжя. Незабаром створення козацьких об'єднань відбулося в інших регіонах України: „Карпатська Січ" – у Львові; „Прикарпатська Січ" – в Івано-Франківську; „Буковинська Січ" – у Чернівцях; „Волинська Січ" – у Луцьку; „Поліська Січ" – у Житомирі; Донецьке козацьке земляцтво, Донецький курінь та „Кальміуська паланка" – у Донецьку; Київське козацьке товариство; „Закарпатська Січ" – в Ужгороді. Козацькі об'єднання брали активну участь у святкуванні 500-річчя Українського козацтва, організованому національно-демократичними силами України. Всенародна акція відбулася у селі Капулівці, поблизу міста Нікополя, де похований славетний кошовий отаман Іван Сірко. Мене тоді вразив потужний дух єднання українців (казали, що прибули з усієї України до мільйона осіб). Такого „моря" жовто-блакитних прапорів (тоді ще „опозиційних"), я не бачив в Україні і досі, навіть на помаранчевому Майдані.

Об'єднання регіональних козацьких структур у загальноукраїнську організацію – Українське козацтво (УК) відбулося 14 жовтня 1991 року в Києві, на Всеукраїнській установчій козацькій раді. Першим гетьманом став В'ячеслав Чорновіл. У березні 1992 року Міністерство юстиції України зареєструвало статут УК, після чого прискорився процес створення козацьких підрозділів. У Запоріжжі в 1993 році була започаткована школа козацьких бойових мистецтв „Спас", яка успішно діє і нині. У червні 1996 року товариство „Запорозька Січ" було перейменоване у Запорозьке військо низове „Запорозька Січ". Активну ролю у зміцненні козацтва відіграв Володимир Мулява, гетьман УК в 1992-1998 роках, генерал-майор Збройних Сил України. У жовтні 1998 року гетьманом УК було обрано генерала Івана Біласа.

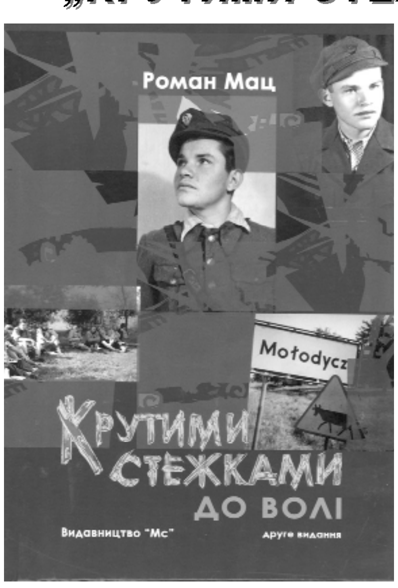

Єдиний козак у шароварах – володар корчми в Петриківці.

На початку 1995 року тодішній Президент України Леонід Кравчук підписав Указ „Про відродження історико-культурних та господарських традицій Українського козацтва", яким передбачалося, що козаки мають стати помітним чинником суспільно-політичного, культурного і навіть економічного життя. У серпні 1996 року Міністерство юстиції України затвердило статут Українського козацтва у новій редакції – козацтво стало міжнародною добровільною, незалежною, добродійною всеукраїнською оборонно-спортивною, національно-патріотичною організацією. За різними оцінками, в УК на початку 2000 року нараховувалося 150-160 тис. осіб. З 1996 року Указом Президента України було запроваджено День українського козацтва, який відзначається щороку 14 жовтня. Наприкінці 1999 року було утворено Координаційну раду з питань розвитку козацтва при Президентові України (голова І. Білас).

На жаль, за часів Президента Леоніда Кучми частина козацької старшини „Запорозької Січі" не сприйняла первинних національно-демократичних засад відродження козацтва і створила альтернативне Українському козацтву „Козацьке військо запорозьке низове" (КВЗН). У вересні 1994 року відбулася козацька рада цього альтернативного козацтва, сформованого на базі охоронного приватного підрозділу на чолі з О. Панченком. У цій новітній „чорній раді" взяли

(Закінчення на стор. 15)

64. Перша книга Самуїлова, 30-31: смерть царя Саула

Коли Давид з вояками повертвся від царя Ахіша, на місто, де він таборував, напали амаликитяни і забрали усіх людей в полон, в тім і обох дружин Давидових – Ахіноаму і Авіґаїлу. Запитав Давид у священика Евіятара, чи він має гнатися за нападниками і почув ствердну відповідь. Погнався Давид і розбив ворога, який не чекав атаки. Тільки 400 вояків втекли на верблюдах. Багату здобич Давид розділив між своїми людьми порівну. Обидві його дружини теж повернулися до нього. Тимчасом филистимляни стали до бою з військом царя Саула і вщент розбили його. Поранений стрілами Саул попросив свого зброєношу вбити його, але той не насмілився і Саул сам кинувся на меча. Загинули і три його сини. На цьому закінчилася Перша книга Самуїлова.

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Жовтень 2007 р., ч. 86

Моя дванадцята подорож в Україну

Леся Богуславець

Нарешті я вільна, як пташка: закінчила працювати і стала звичайною пенсіонеркою. Коли про це повідомила свого знайомого, він відповів: „Тепер ти залюбки будеш мандрувати, скільки твоя душа бажає". Як би ж то! Минув рік, поки я відважилась сказати своєму коханому, що хочу податися в Україну. І зразу ж в оборону кинула арґументи: „Мені вже 76, переліт тяжкий, це вже буде мій останній політ на батьківщину". На що мій благовірний чмихнув і промимрив: „Та це ти кожного разу кажеш".

Подорож літаком з Австралії кожного разу здається тяжчою. І ось 16 травня я знову в рідному Києві. Відразу спішу до собору св. Володимира подякувати Всевишньому за те, що прибула ціла і неушкоджена, та просити ласки, щоб і далі мій побут був без поганих пригод. Пізніше, коли оглядала церкву, настоятель о. Борис Табачек звернув мою увагу на мощі св. Варвари і на ікону Божої Матері з Ісусом, яка була у важкій срібній рамі. Цю ікону маршал Георгій Жуков, батько якого був священиком, возив із собою усю війну, а вертаючись після перемоги, подарував цій церкві.

Я мала приїхати до Києва на час виборів, а вийшло – на протистояння. На Майдані Незалежности стояло лише кілька наметів, а решта отаборилась у парку, навпроти Верховної ради. Проїжджаючи автобусом, бачу, як вони, зібравшись гуртами, розмовляють, відпочивають, сміються, а в певний час, на поклик своїх командирів, ідуть колоною (чоловіки, жінки і навіть діти) до Майдану Незалежности. Там слухають виступи своїх крикунів, що, мов єрихонська труба, горлають і ллють бруд на Президента і його оточення. Звичайно, лайка гримить чужою мовою. А натовп реагує голосно, як йому й наказано. Одного разу довелося почути таку розмову: „Звідки ви?" „З Чигирина", „І якої лихої години сюди приїхали?" „Я не дурний – дістану 200 гривнів, а голосувати буду за Ющенка".

Пощастило мені побувати на вечорі відомого письменника Анатолія Дімарова, якому саме сповнилось 85 років. Вечірка відбулася в „Енеї" – письменницькій їдальні. За столами сиділи друзі ювіляра, піднімали чари за здоров'я, лунали жарти, згадували життєві пригоди. А хто читав книжку А. Дімарова „Прожити й розповісти", той знає, що він любить пожартувати. На столах було багато їжі, приготованої здібними жіночками з Ірпеня. Страви були не лише смачні, але й гарно прикрашені. А поміж розмовами, побажаннями і чаркуванням були паузи, коли двоє відомих бандуристів співали під рокіт бандур чудові пісні. Наступного дня у Спілці письменників Михайло Слабошпицький від Ліґи українських меценатів нагороджував цьогорічних лавреатів дипломами імені мого батька. Це нагорода за любов і працю на ниві рідної мови. Для мого батька Дмитра Нитченка турбота про українську мову і рідну землю була змістом його життя.

В місті багато туристів – своїх і чужих. Цього разу, на вулиці, часто чую рідну мову. На лавочці біля мене сіли двоє гарно вдягнених молодих людей. Він говорить російською, вона відповідає українською. Далі сидить жіночка з вагою і весь час покрикує: „Провєртє свой вєс!". Потім до сусідки гукає: „То, кажеш, Юрко додому поїхав?". Обідати йду до їдальні „Ласкаво просимо". Це у вуличці, справа за станцією метро на Хрещатику. Тут смачна їжа, можна перед тим помити руки, а головне, це єдине місце, де чую українські пісні. Бо протягом подорожі автобусами, маршрутками, чи у кафе, мусила слухати жахливі російські „частушки". Чи їх безкоштовно, з певною ціллю, розсилають по всіх засобах масового пересування та по кафейках і забігайлівках? Де б пізніш не їхала, скрізь лунала ця „музична какофонія". Ми обурюємося, що нас русифікують засиллям російських книжок, говоримо про нищення духовности. Про це пишуться статті, збираються семінари, влаштовуються „круглі столи", обговорюють, як врятувати молодь від цієї напасті. А наші недруги „тіхой сапой" хитро і просто роблять свою справу... Чому б не організувати фонд, щоб безкоштовно розсилати записи рідних пісень (сучасних і народних) для автобусів, маршруток, кав'ярень й ресторанів? Не пошкодило б і радіостанціям? Якби кожна організація, якій не байдуже майбутнє нашої молоді, постачала їх нашими чарівними піснями! Де ще молодь тепер зможе почути рідну пісню? Бо ж цей чужий непотріб лунає скрізь і западає у молоді душі на все життя.

Випадково мала нагоду побувати у пенатах українського радіо на Хрещатику. Який імпозантний будинок і інтер'єр! Та коли заблукала вище, не могла повірити – коридори в аварійному стані! А владі, видно, байдуже – ніхто ж не бачить.

19 травня їду з письменниками на Шевченкове свято у Тернополі. Милуюся гарними краєвидами і слухаю розповіді, жарти та анекдоти. Запам'яталось декілька з них. „Коли Івана Плюща Президент призначив секретарем Ради національної безпеки, запропонували йому відзначити цю подію чарчиною і салом. На що І. Плющ з жахом відповів: „Що ви, я стільки в своєму житті з'їв сала, що мені соромно свині в очі глянути!" І ще. Питаються чоловіка: „Як ви змогли з своєю жіночкою так мирно 60 років прожити?" А він пояснює: „Дуже просто. Ми свої обов'язки розділили. Вона робить дрібні речі, а я – головні". „А що ж вона робить?". „Дружина дивиться за хатою, щоб все було прибрано, наварено, робить закупки, доглядає дітей". „А ви що робите?" „А я думаю, чи є люди на Марсі!". А це вже, нібито, правда. На Харківщині перед виборами 2004 року зустрілися дві групи: ющенківці із співачкою Ніною Матвієнко і бригада Януковича з Іриною Білик. Ніна в неї запитує: „Як же це ти, Ірино, до них пристала?" А та відповідає: „Та знаєш, грошей мало". „Гроші підуть, а ганьба зостанеться!" – відказала Ніна.

У дорозі автобус наш поламався, то до місця осідку прибуваємо о 10-ій вечора. Ця оселя називається „Червона калина". Розташована серед природи, де розкидані двоповерхові будиночки.

Наступного дня їдемо до Тернополя на відкриття свята. Цього разу письменників аж 118 осіб, але мистецькі сили, крім Ніни Матвієнко – місцеві та з навколишніх околиць. Відкриття почалось, як завжди, патріотичними промовами, а цього разу і хвилиною мовчання вшанували пам'ять вояків УПА. Були також пісні і танці.

Потім перейшли до пам'ятника Тарасові Шевченкові. Тут теж продовжилися виступи. Мені сподобалась промова відомого поета Дмитра Павличка. Спершу він проказав вірш „Мені однаково", а потім промовив: „У кожній клітині української національної ідеї живе Тарас Шевченко. Рівно 15 років тому, тут, у Тернополі, на Співочому полі, я став на коліна перед Чорноволом і Лук'яненком і просив їх не йти на Президента обом, уступити один одному місце. Але не сталося! А що маємо сьогодні? Перед ким я маю стати на коліна, щоб ми нарешті пішли одним списком, одною когортою. І я вас усіх прошу – підкладайте своє плече нашому Президентові! У нас немає іншого вибору. Які б в нас не були претензії до нього, щоб ми про нього не говорили, як би не розчаровувалися. Він не святий, але він наш Президент. Об'єднаймося під Шевченковим прапором, об'єднайтесь біля нашого Президента, біля нашої свободи. Я закликаю вас!".

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви на Фундацію такі особи: по 300 дол. – **сестрицтво св. Ольги** УПЦ св. Андрія з Метрополії Вашінґтону (з них 200 дол. для А. Сазанського, на будову Центру молоді в Миргороді та 100 дол. для сиріт Дніпропетровщини), **Тетяна Ясінська** (для Клавдії Мірецької, на розбудову українського центру в Дніпропетровську); по 250 дол. – **Степан Феденко** для потреб журналу „Бористен" в Дніпропетровську та **Іван Заковоротний** для журналу „Березіль" в Харкові; по 100 дол. – **Любомира Мичковська** в 10-ту річницю відходу у вічність її чоловіка д-р Мирослава Мичковського; 50 дол. – **Зиновія Бігун** в пам'ять її дорогого чоловіка Романа в першу річницю відходу у вічність; 30 дол. – **Людмила Мазяр;** 25 дол. – **Леонід Гусак** замість квітів на могилу Мар'яна Дального-Горготи.

На видання книги в Дніпропетровську (видавництво „Бористен") „Забуттю не підлягає" в 75-ту річницю Голодомору 1932-1933 років, прислали пожертви такі особи: 200 дол. – **Лідія Таращук;** по 150 дол. – **Валентина Родак** та **Євфросинія Літвінова** замість квітів на свіжі могили Ольги Гарбар, Михайла Боровика та Мар'яна Дального-Горготи; по 100 дол. – **Михайло Дончак** та **Валентина Преско**; по 50 дол. – **Олександер Стрільбицький** та **Петро і Анна Кміти**; по 25 дол. – **Дмитро Грушецький, Василь Наконечний, Віра Василин, Іван та Ірина Грицеви, Петро та Анна Тютюнники, Микола Кріль, Микола Стеффора, Ніна Кармелюк та Іван Піз**; 20 дол. – **Український клюб** в Лас Веґасі; 20 кан. дол. – **Орест Денека**.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям і просить далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати Україні стати українською Україною!

Петро Ротач відійшов у вічність

13 червня 2007 року, на 82-му році життя, помер в Полтаві Петро Ротач – відомий український поет, письменник, публіцист, критик, літературознавець і фольклорист. Народився він 24 січня 1925 року на Полтавщині. В роки Другої світової війни був вивезений до Німеччини на працю й як „остарбайтер", познайомився з багатьма відомими особами, що видавали українською мовою журнали та газети для „остарбайтерів". Він написав цілу низку статтей про русифікацію, розкуркулення та Голодомор в Україні 1933 року. Після війни спершу опинився він в англійській зоні, а потім в совєтській зоні в Німеччині. Два роки був змушений служити в Червоній армії на території Румунії. Після повернення в Україну майже 40 років був під постійним наглядом КҐБ, бо йому пригадали його публікації в Німеччині про комуністичний „рай".

Щойно в 1987 році КҐБ залишило його в спокої. Від того часу він написав й опублікував тисячі літературних розвідок, які появилися в журналах „Архіви України", „Криниця", „Наша культура", „Український календар" та ін. Кількасот його статтей опубліковані в енциклопедичних виданнях „Українська літературна енциклопедія" та „Енциклопедія сучасної України", в інших журналах та антологіях. В Полтаві вийшли його книги „Апостол правди", „Біля гнізда соловейка", „Іван Котляревський у листуванні", „Грудочка любимої землі", „Мить і вічність", „Від Удаю до Орелі" – книга про Тараса Шевченка та його зв'язки з Полтавщиною та ін.

В 1998 році вийшла друком його книга „Розвіяні по чужині" – про полтавців на еміґрації. Ця книга містить біографічні дані близько 200 осіб трьох еміґраційних періодів – борців проти самодержавства і колоніяльної політики Росії, діячів Української Народної Республіки та вихідців за межі України під час Другої світової війни, діячів діяспори. Ще за життя П. Ротач почав доповнювати дані про цих осіб, але, втрачаючи здоров'я, доручив своєму синові Олександрові закінчити його працю.

Фундація радо допоможе перевидати доповнену книгу й звертається до членства Фундації та української громади, особливо до полтавців, з проханням підтримати видання цієї книги. А щирому трудівникові – українському патріотові П. Ротачеві хай земля українська буде легкою!

Дописи і листи до сторінки
Фундації ім. Івана Багряного
просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA

Відбулася зустріч ОДУМ США і Канади

Дівчата перед піднесенням прапорів.

ЧИКАҐО. – Зустрічі Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) США і Канади в більшості відбувалися на одумівській оселі „Україна". Цього року така зустріч відбулася на День праці близько Чикаґо, в містечку Сент-Чарлз, в чудовому „Фезант Ран Резорті". Там впродовж дня відбувалися змагання дружин США і Канади з ґольфу, волейболу, різні гри членства юного ОДУМ та футбольні змагання. А увечорі відбувся бенкет, на якому в соту річницю з дня народження Григорія Китастого Оксана Родак-Луценко та Павло Пошиваник виконали на бандурах кілька його творів, а юні одумівки Чикаґо порадували своїми піснями. Для присутніх на бенкеті з різних міст США і Канади було показано на екрані історію таборування, працю різних філій, багато інших цікавих подій з діяльности ОДУМ за увесь час його існування. Після вечері відбулася забава, на якій грала оркестра „Веселі часи".

В неділю, 2 вересня, зустріч ОДУМ продовжувалася в Блумінґделі, передмісті Чикаґо, на посілості парафії св. Андрія, яка має гарну, в українському стилі церкву, коло якої стоїть пам'ятник жертвам Голодомору 1932-1933 років. Під шатрами, при чудовій теплій погоді, зустрілися на свіжому повітрі молодь і старші, які колись були в ОДУМ, а тепер в об'єднання увійшли їхні діти та внуки. Молодь мала різні ігри, а старші згадували давні роки в ОДУМ, насолоджувались смачною вечерою. Була запалена велика ватра, біля якої молодь розважалася, співала пісні до пізнього вечора. Господарем зустрічі ОДУМ була філія ОДУМ в Чикаґо, головою якої є Тарас Коновал. Він очолив працьовиту групу помічників, щоб зустріч ОДУМ пройшла успішно.

ОДУМ створено в США і Канаді 1950 року. Після того в скорому часі засновано філії в 28 містах обох країн, а також в Австралії, Англії та Німеччині, де оселилися новоприбулі еміґранти після Другої світової війни. В ОДУМ є молодь батьків з східних та центральних областей України, яких не охопили Пласт і СУМ. Але з часом, після більш як півстолітнього існування, багато філій, особливо на сході США, припинили своє існування.

В 1959 році філії ОДУМ почали творити рої юного ОДУМ, щоб мати поповнення членства до старшого ОДУМ. Для помочі філіям було створено Товариство одумівських приятелів (ТОП) – організацію батьків одумівців та старшого громадянства, щоб допомагати філіям вести виховну працю, утримувати мистецькі одиниці та дбати про місця сходин, проб та надавати фінансову допомогу.

В літні місяці молодь ОДУМ виїздила на виховні, вишкільні, відпочинкові та табори бандуристів. Табори ОДУМ США розпочалися 1961 року і відбувалися спершу на оселі „Верховина", а пізніше на своїй оселі „Київ", на сході США, а коли в Канаді ОДУМ придбав свою оселю „Україна", то з 1977 року табори і зустрічі ОДУМ США і Канади в більшості відбувалися там.

Цього року табори членства ОДУМ США і Канади, як і в попередні роки, розпочалися таборуванням малят ОДУМ (комендант табору Соня Смик) та табір виховників (керівник Віра Ґуґліота). Відпочинковий табір відбувся після табору малят. Організатором цього табору була філія ОДУМ в Чикаґо, комендант – Віктор Швець з Арізони, а заступник – Тарас Коновал з Чикаґо. На таборі відпочинку молодь вивчала історію та культуру України. Цей табір відвідав Олег Махлай – мистецький керівник і дириґент капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка, в якій є багато вихованців з таборів бандуристів ОДУМ. Він ознайомив молодь з бандурою, виконав ряд пісень та подарував кожному учасникові табору компакт-диск „Байда" – пісні у виконанні капелі.

Ол. Сергієнко

Табір малят ОДУМ в Лондоні, Канада.

„Лісові Мавки" святкуватимуть своє 60-ліття

ЧИКАҐО. – Цього року пластовий курінь „Лісові Мавки" святкує своє 60-ліття, яке завершиться бенкетом в суботу, 13 жовтня, в Українському Культурному Центрі в Чикаґо. Під час бенкету буде показана виставка фотографій та інших пам'яток з архіву куреня, також буде висвітлено прозірки.

На цю урочистість з'їдуться старші пластунки, сеньйорки, колишні членки куреня, також члени Пластового крайового проводу, представники громадських організацій та приятелі куреня. Безпосередньо перед бенкетом в Катедрі св. Михаїла відправиться Молебень та посвячення нового сеньйорського прапора. Перший прапор, який став частиною старшо-пластунського куреня, був посвячений в 1968 році також в Чикаґо, а новий виготовив сеньйорський курінь з нагоди відновлення своєї активности.

На прапорі вишитий цвіт папороті зеленими і срібними нитками, разом з пластовою лілейкою та традиційним пластовим кличем „СКОБ". Зелений і срібний цвіт папороті, який символізує молодість, любов до природи, свободу і красу, також зображений на курінній відзначці. Ці кольори символізують для „Лісових Мавок" природу, яку так майстерно описала Леся Українка в своїй п'єсі „Лісова Пісня". Кожна „Мавка" стремить до того, щоб бути такою, як Мавка в творі Лесі Українки.

Курінь засновано в 1947 році в університеті міста Ерлянґен, у Баварії, де вчилося понад 250 українських студентів. В той воєнний непевний час вони тужили за Україною, яку мусіли покинути, й от група студенток створила курінь „Лісові Мавки", а за взірець взяли собі твір Лесі Українки „Лісова Пісня". Слова до курінної пісні написала курінна Леся Храплива, а музику – композитор Іван Недільський. Деякі членки куреня відвідували гімназію в Байройті (Леся Кисілевська, Віра Бабій, Стефа Зайферт, Люба Шавала), а пізніше до них прилучилися нові членки – Наталка Москалів, Оля Пиндюк, Слава Слиж, Доньця (Іванна) Ференцевич, Ірка, Урбан, Дарка Городинська та Ака Клим.

Членки куреня працювали в станиці як виховниці, організували прогулянки для юнацтва, ватри для пластової молоді. В 1947 році „Мавки" взяли участь у Ювілейній зустрічі з нагоди 35-ліття Пласту, і в новацькому вишколі коло Реґенсбурґу. В 1948 році відбувся старшо-пластунський з'їзд в Мюнхені, в якому „Мавки" взяли активну участь. Також старалися нав'язати контакти з скавтами Німеччини і Латвії. Крім пластової діяльности, вони підготовили і поставили для мешканців табору п'єсу Лесі Українки „Грішниця".

Коли почалась еміґрація до інших країн, „Мавки" роз'їхались - одні до Америки, інші до Канади. З часом, особливо після ювілейної зустрічі в 1957 році, „Лісові Мавки" відновили свою діяльність, і в 1960 році курінь дістав від Головної Пластової Булави офіційне число – 20. Перша Курінна рада відбулася у 1962 році в Торонто, а пізніше ради відбулися в Чикаґо, Ґантері, Ню-Йорку та Філядельфії.

„Лісові Мавки" мають свої частини в Торонто, Чикаґо, Ню- Йорку,

(Продовження на стор. 13)

Союзівка привітала байройтців

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – П'ятнадцятий з'їзд байройтців відбувся на привітній Союзівці 14-16 вересня. Вже в п'ятницю з'їзджались на зустріч колишні студенти гімназій, учні інших шкіл, професори і мешканці українського табору переміщених осіб „Леопольд Касерне" в Байройті, Німеччина. Між присутніми приємно було побачити Олю Сильвеструк-Захарій і Мирона Біласа, які після недуги знову приїхали на з'їзд. Темою зустрічі були спомини. Учасники зустрічі привезли фотографії з табору, з попередніх з'їздів, щоденники, спогади, пам'ятки та інші цікаві речі.

Присутні оглядали світлини з подорожі на кораблі „Вояджер", яка відбулася 3 грудня 2006 року, та слухали розповіді про туру, оглядали родинні знимки та ділилися враженнями про сучасну ситуацію в Україні та вибори до Верховної Ради.

В суботу продовжувалися дискусії та оглядання альбомів. Погода була напрочуд чудова, а на далекім небосхилі видно було гори, які у негоду зникають з поля зору.

По полудні голова комітету Адріян Стецик провів збори, на яких організаційний комітет звітував про попередній з'їзд, всі вирішили провести наступний з'їзд на Союзівці 15-17 вересня 2008 року. Присутні подякували А. Стецикові, Іванці Кочерган-Луцишин, Росі Огродник-Гарасимович, Ростикові Ратичеві і Ярославові Ликтеєві за працю, вибрали комітет на наступний з'їзд у складі Наталки Соневицької, Лариси Зєлик, І. Луцишин, Р. Гарасимович і Я. Ликтея.

Опісля робили фотографії кляс. А. Стецик запропонував однохвилинною мовчанкою вшанувати тих, що відійшли, між ними – д-ра Ігоря Соневицького й Ярка Войтовича, та попросив о. Володимира Піcса проказати молитву.

Під час бенкету були зачитані привіти. Докторові Іванні Мірчук-Ратич вручили китицю квітів, а Я. Ликтеєві – подарунок, всім присутнім заспівали „Многая літа".

У неділю байройтці пішли на Літургію, а о. В. Піссо відправив Панахиду за померлих. По Службі Божій і після гарної зустрічі, із обіймами і поцілунками та приємними споминами, залишили Союзівку. До милої зустрічі наступного року, знову на Союзівці!

Ярослав Ликтей

На з'їзді попереду зліва сидять: Ольга Захарій і проф. д-р Іванна Мірчук-Ратич. За ними в першому ряді стоять: Рося Гарасимович, Дарія Федак, Галя Ратич, Слава Білас, Світлана Недільська, Люба Сілецька, Іванка, Лідія Захарків, за нею – Надя Німилович, Ярослав Ликтей, Євгенія Ликтей, Надя Шаран, Віра Павлюк, Дарія Леськів, Ірина Бартків і Ольга Городецька. В другому ряді: Євген Кулик, Ростик Ратич, Рома Дигдало, Лариса Зєлик, Христина Стецик, Неоніля Голіят, Зеня Серафин, Дарія Костів. Осип Німилович і Богдан Котис. В останньому ряді – Адріян Стецик, Олександра Крумшин, Зоя Турчин, Олесь Серафин, Богдан Голь, Лев Вербицький, Богдан Бартків і Мирон Білас.

„Лісові Мавки"...

(Закінчення зі стор. 12)

Філядельфії. Членки є активні у своїх станицях як виховниці, активно працюють у своїх громадах. До діяльности куреня входить плекання української культури та фолькльору. „Мавки" звертають особливу увагу на такі свята, як Івана Купала, Андріївський вечір та традиційні „гагілки" під час Великодніх свят.

„Мавки" часто організують теренові змаги, новацькі табори під час Ювілейних Міжкрайових пластових устрічей, знаходять нагоди, щоб вчити пластову молодь про народні звичаї і свята. Крім того, „Мавки" часто організували виставки творів українських мистців, концерти, вечірки для пластової молоді, ярмарки, „Миколайки" та інші імпрези.

Сеньйорський курінь, який дістав порядкове число 38, відновився в 1989 році і разом з старшо пластунським куренем (ч. 20), продовжує діяльність куреня, започатковану ще 60 років тому. „Лісові Мавки" вірять, що їхня ціль – плекання української культури і народних звичаїв – передається майбутнім поколінням разом з пластовими ідеалами та пластовою дружбою.

Галя Кузишин-Голубець,
членка куреня „Лісові Мавки"

Пластунки куреня „Лісові Мавки".

У першу річницю смерти Надії Світличної

Бібліотекар Галина Норка з книжкою про Івана Світличного.

ПАРМА, Огайо. – У неділю, 5 серпня, у першу річницю смерти св. п. Надії Світличної, відомої правозахисниці-дисидентки, була відправлена Панахида в Українській православній катедрі св. Володимира. Панахиду відправили три священики, з участю парафіяльного хору.

Настоятель о. Іван Наконечний поділився спогадами про життя Н. Світличної і своє знайомство з нею, коли він був настоятелем Української православної церкви св. Вознесіння в Мейплвуді, Ню-Джерзі. Сестрицтво парафії влаштувало поминальну годину у парафіяльному осередку з кавою і солодким. Д-р Володимир Боднар допоміг висвітлити два відеофільми. У першій частині було показано фотознімки з родинного жіття Н. Світличної, а в другій частині – надзвичайно зворушливий фільм з похоронної відправи у соборі св. Володимира в Києві і останнє прощання при похороні на Байковому цвинтарі, на якому був присутній Президент України Віктор Ющенко. Галина Норка виставила на вишиваному рушнику книжки з парафіяльної бібліотеки про брата Н. Світличної – Івана Світличного, визначного провідника руху правозахисників. Книжки були подаровані з власноручними підписами Н. Світличної парафіяльній бібліотеці св. Володимира під час відвідин парафії.

Іван Норка

Хто ж вони...

(Продовження зі стор. 10)

участь представники російського козацтва (Дону, Кубані, Уралу, Москви та Оренбургу), а також духовенства Московського патріярхату. Управління юстиції Запорізької области зареєструвало КВЗН та статут цієї організації. Генеральна канцелярія УК оцінила це рішення як незаконне, але під впливом активної промосковської агітації до КВЗН приєдналися козацькі підрозділи півдня та сходу України, і було оголошено про створення Союзу козаків України (але це об’єднання не було офіційно зареєстроване).

Між двома козацькими об’єднаннями України склалися напружені, часом ворожі взаємини, зумовлені принципово різним баченням шляхів розв’язання ідеологічних, політичних та соціяльно-культурних проблем сучасної України.

Чим же принципово відрізняються УК та КВЗН? УК беззастережно визнає українську мову конституційно-державною, тоді як КВЗН вважає державну мову необов’язковою, а „Кримський козачий союз" взагалі оголосив своєю мовою російську. УК стоїть на позиціях підтримки Української Православної Церкви Київського патріярхату, тоді як КВЗН орієнтується на Українську Православну Церкву Московського патріярхату. УК орієнтується на політичний центр і праві сили України, КВЗН підтримує лівих та інші промосковські сили. УК вважає себе невід’ємною частиною українського народу і прагне діяти на теренах всієї України, тоді як КВЗН добивається виділення козацтва в окрему соціяльну групу з наданням певних привілеїв, прагне у майбутньому злиття в єдину спільноту з російським козацтвом.

Крім цих двох козацтв, наша держава багата ще на „Українське реєстрове козацтво" (УРК). Гетьман УРК – Анатолій Шевченко, ректор Інституту штучного інтелекту в Донецьку, доктор технічних наук і богослов’я. Генеральний суддя – Володимир Андрейцев, декан юридичного факультету Київського національного університету ім. Тараса Шевченка, генерал армії (такого звання не має навіть Головнокомандувач Збройних Сил, Президент України В. Ющенко). У структурі УРК є: наказний гетьман (теж „генерал армії"); генеральний скарбничий (генерал-майор); генеральний інспектор (генерал-полковник); командувач Козацької дивізії духовно-патріотичного розвитку України (генерал-полковник). Найдивнішим є присутність серед керівників УРК жінок (як знаємо, козаки жінок навіть на Січ не пускали!). Валентина Фурманюк – голова Ради берегинь УРК, генерал-майор.

Як бачимо, структура нинішнього „козацтва" принципово не схожа на ту, що була у справжнього козацтва в XVI – XVIII століттях. Поняття „дивізія" на українських теренах з’явилося значно пізніше, в СРСР, а от УРК має аж три дивізії: Південнобережну, Студентську (на чолі її – керівник духової оркестри), а також Окремий морський дивізіон (на чолі його – директор дитячого клубу „Тимеринда"). Гетьман УРК має аж чотирьох заступників (таких не мав навіть Богдан Хмельницький), і одним з них є оперна співачка, Заслужена артистка України Валентина Степова. Може, досить аналізувати наше загадкове „козацтво"? Краще... заспіваймо!

Про ментальність будь-якого народу можна судити за піснями, які він співає. Подібно ж, за піснями можна зрозуміти козацьку душу. Чи мають козацькі душі ті, хто приліпився до бренду „козак"? Мрію, аби усі вони разом заспівали національно-патріотичну пісню карпатських Січових Стрільців: „Наше славне товариство! Гей, маршируймо – раз, два, три!" Аби маршували під прапором України, і не зі штучним промосковсько-донецьким інтелектом.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Пам'ять піяністки Дарії Теліжин вшановано спеціяльною стипендією

ЛОНДОН, Канада. – Піяністка Дарія Теліжин своїм щирим, емоційним виконанням музичних творів зачарувала авдиторії Північної Америки та Европи. На жаль, у березні 2005 року вона померла, не доживши декілька днів до свого 45-річчя.

Щоб вшанувати доробок Д. Теліжин на музичній ниві, Фундація Катедри українознавчих студій виділила 25 тис. дол. на заснування для піяністів стипендії ім. Д. Теліжин, яка передбачає щорічну стипендію для вступників у сумі 4,625 дол. Ця стипендія надаватиметься студентам, що виявили виняткові академічні здобутки та подають високі надії на виконавську майстерність. Піяно, на якому грала Д. Теліжин, – концертний рояль „Кавай ГС 100", також подаровано музичному факультетові ім. Дона Райта. Факультет не зміг би купити концертний рояль такої якости.

Д. Теліжин вчилася грі на піяно в університеті Вестерн, який вона закінчила 1981 року, завершивши чотирирічну освіту за три роки. Вона народилася в мистецькій родині. Її батьками були українці Еміль Теліжин, художник, іконограф та колишній художній директор телепрограми „СБС", та Ніна Теліжин, оперна співачка та акторка української театральної громади в Торонто. Д. Теліжин продовжила їхній шлях після навчання в Парижі та в Інституту ім. Пібоді в Балтиморі. Після навчання вона проводила турне і робила записи своїх виступів. Критик-музикознавець Жан ван Вуртуйсен писав у „Гет Ведерланд": „Після того, як я прослухав більш ніж 10 тис. концертів та написав понад 8,600 відгуків на них, після того, як я слухав сонату Ліста безліч разів, я просто почуваюся зобов'язаним заявити, що після неймовірного виконання Д. Теліжин я почуваюся цілком враженим".

Д. Теліжин проводила добродійні концерти, щоб привернути увагу до скрутного становища жертв чорнобильської аварії та зібрати кошти для Американського товариства боротьби з раком. Її виконання використовувалось як звукова доріжка в документальному фільмі „Рей Гнатишин: людина для всіх канадців", в якому простежувалось життя покійного генерал-губернатора від його українського коріння до політичних здобутків.

За подальшими інформаціями про стипендію звертайтесь до Джона Нолана, співробітника з розвитку, на тел.: (519) 661-2111, дод. 80533, або електронною поштою: jnolan@uwo.ca. Музичний факультет ім. Дона Райта є однією з провідних музичних шкіл, серед викладачів та випускників якої є всесвітньо відомі виконавці, композитори, теоретики, музикознавці та педагоги.

Музичний факультет ім. Дона Райта

Збірка поезій „Журавлині ключі" – ключ до українського серця

ЛЬВІВ. – За проєктом „Відкриймо для України українську діяспору" Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою спільно із Львівським обласним відділом Союзу Українок 5 вересня у Золотій залі Львівського музею етнографії і народного промислу провів зустріч з представницею української еміґрації Вірою Кривою з Дітройту, авторкою двох віршованих збірок – „Народ мій встав" та „Журавлині ключі".

За освітою В. Крива – інженер-економіст, але непрості обставини життя на чужині та глибока туга за Батьківщиною стали поштовхом до народження в ній поетичного дару. У передмові до збірки „Журавлині ключі" авторка пише: „Книгу починаю тим, чим живу сьогодні, чим щоденно живе вся українська діяспора – політичною, громадянською лірикою, народженою безмежною любов'ю до України".

Книжка „Журавлині ключі" видана на Черкащині і з щедрої ласки В. Кривої розлетілася по усіх українських світах, вселяючи у душі наших співвітчизників почуття гордости, гідности й самоповаги до себе і до землі своїх предків.

Розпочала зустріч промовою про ролю діяспори в утвердженні позитивного образу України у світі директор інституту Ірина Ключковська. Пісню Ігоря Білозора на слова Богдана Стельмаха „Світлиця" виконав народний хор вчителів „Калинове намисто" з Львівської школи ч. 80.

Науковий співробітник інституту Наталія Гумницька зазначила: „Цілком невипадково зустріч розпочалася з прекрасної пісні „Світлиця". Образ світлиці символізує Матір-Україну, яку з різних причин мільйони наших співвітчизників залишили, але не загубилися у далеких світах, не забули свою Світлицю – Батьківщину". Прозвучали вітання для В. Кривої від міського голови Андрія Садового, редакції часопису „Бористен". Особисту подяку склав представник Львівської обласної ради Володимир Вовк.

Далі звучали твори виконавця авторської пісні Богдана Ляльки „Довіра" на слова Ліни Костенко, „Лемківщина" та ліричні пісні про Львів.

До слова запросили Зоряну Білик, директора Львівського музею історії релігії, яка впродовж багатьох років очолювала Львівську обласну організацію Союзу українок.

Виконавець авторської пісні Олександер Василюк виконав „Ой, брати, холмщаки", „Завтра вранці останній бій" та інші пісні. Слово було надане голові Львівської обласної організації Союзу українок Ользі Пастушенко. З

(Закінчення на стор. 17)

Збірка...

(Закінчення зі стор. 16)

привітанням виступила директор Львівської середньої школи ч. 80 Ірина Даць, а вірші В. Кривої читали учні цієї школи.

Завершальним було слово В. Кривої, яка прочитала низку віршів із збірки „Журавлині ключі", а також нової збірки, яка готується до друку.

З подякою до учасників зустрічі звернулася І. Ключковська.

Вечір завершився виконанням традиційного українського „Многая літа" на честь В. Кривої у виконанні усіх присутніх.

Ірина Ключковська

Нас доля дивно так порозкидала:
Де лиш нога вкраїнця не ступала,
Де тільки не лишала слід.
Такий в мого народу світ,
Широкий та великий.
Ми певно є ті „Божі діти",
Яким судилося так жити:
Народжувати і творити
По усій Матері-землі,
Всім нам: мені, тобі.
І нашим розумом й руками
Чого не було перед нами!
Ув'язнення і заслання,
І геноцид, і вигнання.
Та там, ступила де нога,
Пшениця в полі поросла.
А біля хат – сади і квіти,
Тому і суджено так жити,
Такий вкраїнців родовід:
Збагачувати цілий світ.
Чи розцвіте наш власний край?
Там буде щастя, земний рай,
Багатство на „своїй" землі,
Повірмо в себе лиш самі!

Віра Крива

Школа вишивання на Полтавщині

Зліва: Надія Вакуленко, Алла Кусь, гості з США – Барбара Фрей і Люба Ковальська в Решетилівці.

РЕШЕТИЛІВКА, Полтавська обл. – Традиційна решетилівська вишивка на Полтавщині не забута. Ніжні світло-сині, коричневі, білі барви прикрашають чоловічі та жіночі сорочки, вишиті прутиком, мережкою, лиштвою, вирізуванням, виколюванням. Деякі жіночі сорочки відтіняють сукні сучасного крою, Очолює школу вишивання в Решетилівці Надія Вакуленко – Заслужений майстер народної творчості ручної, машинної вишивки, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України.

У мене була нагода 7 вересня побувати в студії Н. Вакуленко. Алла Кісь, теж майстер ручної вишивки, заступниця Н. Вакуленко, показала мені багато прекрасно виконаних сорочок, блузок, суконь. Все це – на продаж, щоб сплатити навчання учнів школи.

Люба Ковальська,
Швенксвіл, Пенсильванія

Решетилівські учні у вишиванках. *Фото: Люба Ковальська*

Освячено ще один храм в Казахстані

КАРАҐАНДА, Казахстан. – В неділю, 16 вересня, в м. Сатпаєві, Караґандинської области, було освячено ще один греко-католицький храм в Казахстані. Новозбудовану церкву освятив Апостольський делеґат для греко-католиків в Казахстані та Середній Азії митрофорний протоієрей Василій Говера.

Греко-католицька громада у Сатпаєві існує з 2001 року. Вона складається в основному з колишніх в'язнів Кенґіру, їхніх дітей та онуків, які залишилися проживати в Казахстані.

20 вересня 2005 року Владика Василій Семенюк освятив місце під будову храму. Будовою церкви займався адміністратор парафії Святого пророка Іллі о. Роман Заміховський. З Сибіру привезли дерев'яний зруб і встановили на фундаменті. Будівельні роботи здійснювалися, дякуючи підтримці кількох німецьких єпархій. Але, на жаль, виділених коштів на завершення будівництва не вистачило, тому будову тимчасово довелося припинити. Про це довідався давній приятель українців у Казахстані Іван Буртик з США, активний діяч Українського Конгресового Комітету Америки. Дякуючи його підтримці та знайденим ним спонсорам, вже побудовані церкви в Караґанді, Павлодарі, а зараз ведеться будова в Астані. Дізнавшись про фінансові труднощі громади у Сатпаєві, І. Буртик вирішив допомогти у завершенні будівництва і в пам'ять своєї дружини Ольги пожертвував значну суму на будівництво храму. Дякуючи цій підтримці, в скорому часі вдалося завершити будівництво храму.

Разом з Апостольським делеґатом, який очолив Літургію, співслужили греко-католицькі священики, які працюють в Казахстані, а також єпископ-помічник Римо-Католицької Караґандинської єпархії Владика Атанасій Шнайдер.

Привітати українську громаду з новим храмом приїхало багато гостей. В першу чергу це були гості з-за океану – І. Буртик, Петро Палюх та Браєн Спадора, американський журналіст, який пише працю про Україну та українців в Другій світовій війні. Протягом свого перебування в Казахстані Б. Спадора брав інтерв'ю в колишніх в'язнів радянських концентраційних таборів, щоб їхні свідчення використати для своєї праці.

Також своєю увагою таку подію не обминула і місцева влада. На Богослужіння прибув міський голова Сатпаєва Канат Балмагамбетов, який після Літургії привітав українців Сатпаєва з храмом, а також вручив подарунки: старовинний хрест та ікони для о. Романа та казахський національний халат-чапан для о. В. Говери, а також пам'ятні подарунки для гостей з Америки.

Не оминули своєю увагою цю подію і представники Посольства України в Республіці Казахстан. До Сатпаєва прибув Тимчасово Повірений в справах України в Республіці Казахстан В'ячеслав Яренко, у супроводі представника Посольства, який також від імені Української держави привітав парафіян з відкриттям храму. Від Українського культурного центру міста Сатпаєва поздоровив громаду з цією знаменною подією його голова Роман Бурда.

Церква Святої рівноапостольної Княгині Ольги.

В Літургії з нагоди освячення храму взяли участь також численні гості з Караґанди, з парафії Покрова Пресвятої Богородиці. Співав караґандинський церковний молодіжний хор.

При вході у храмі була поміщена пам'ятна таблиця від фундатора з таким написом: „Церква Святої рівноапостольної Княгині Ольги, збудована в пам'ять членів родини Ольги і Івана Буртиків із США – жертв комуністичнмоо терору".

Отже, це вже третій греко-католицький храм у Казахстані. Сподіваємося, що наша молода громада в Сатпаєві буде зростати як кількісно, так і якісно.

Прес-служба УГКЦ в Казахстані

Космач запрошує знову

Ще свіжі в пам'яті спогади про фестиваль „Великдень у Космачі", а Космач готується вже до нового, який відбуватиметься в Космацьких горах 12-14 жовтня і матиме назву „Я слову і пісні вклоняюся нині, що гідність і славу вмістила в собі". Фестиваль буде присвячений 65-ій річниці УПА і проходитиме під патронатом патріотичних сил України в рамках всеукраїнського патріотичного збору „Бандерівська столиця кличе до чину".

Чому саме Космач обрано місцем для проведення такого фестивалю? Насамперед тому, що на Покрову 1944 року військами Української Повстанської Армії було проголошено Космацьку Самостійну Республіку, в храмі преподобної Параскеви священики освятили зброю та знамена і благословили повстанців на боротьбу за незалежність і самостійність Української держави. Однак, ще задовго до цього проголошення у Космачі війська УПА вели успішні бої з німцями, мадярами, а на Йордан 1945 року розгромили вщент каральну дивізію Героя Радянського Союзу, генерала Миколи Дергачова. В Космачі був розташований вишкільний курінь Української Повстанської Армії „Чорні чорти" ім. Євгена Коновальця – безпосередньо за вказівкою Тараса Чупринки, який часто приїжджав до Космача ще до війни... До складу куреня „Чорні чорти" входили сотні „Липея", „Козака", „Скуби".

В Космачі, в оселі композитора Філарета Колесси, знаходився військовий шпиталь УПА, а по закінченні війни, як підкреслює доктор історичних наук Валентин Мороз, більшу частину населення Космача було депортовано з космацьких земель в концтабори Росії і Казахстану. Серед вивезених космачан були цілі родини Полагняків, Палійчуків, Боб'яків, Мохнатчуків, Гаврищуків, і активісти села та визвольного руху Марія Попович, Дмитро Палійчук, Анна Никорак, Василь Пожоджук, Ілько Топизяк, Микита Семчук...

Дух непокори в Космачі витав і по війні. Тут не було колгоспу – селяни боронили від колективізації кожний клаптик своєї землі. Тут відбувалися арешти свідомих українців, зокрема Валентина Мороза, Василя Романюка... Сюди постійно поверталися львів'яни Григорій Смольський, Микола Колесса, Віра Олійник, киянин Іван Гончар, Борис Антоненко-Давидович.

Космачани пам'ятають звірства, які чинили в Космачі московські окупанти. На присілку Медвежому московські зайди на очах у Марії Варцаб'юк, яка чекала дитину, палили живим підвішеного на смереці її чоловіка Михайла Варцаб'юка. В родині Линдюків вони різали на шматки тіло парубка, в родині Николишиних – замордували дочку і прив'язали до коня, щоб той волочив дівоче тіло через весь Космач. Ті, що мордували ні в чому не винних космачан, тепер іменуються „ветеранами великої вітчизняної війни"... А хто боронив наш край, нашу Україну, залишилися і досі невизнаними державою... Аби пошанувати їх й проводиться Всеукраїнський патріотичний злет та всеукраїнський фестиваль „Я слову і пісні вклоняюся нині, що гідність і славу вмістила в собі".

У програмі фестивалю – передання естафети вояками УПА воїнам теперішньої Української армії, хід молоді на поле Космацької битви та сходження на могилу курінного Козака на горі Штевйора, запалення традиційних символічних ватрів на 32 присілках Космача в ніч з 13 на 14 жовтня, військовий салют.

В рамках фестивалю плянується наукова конференція „Роля національно-визвольного руху в історії українського народу", в якій візьмуть участь науковці з Великобританії, США, Канади, Австралії, Латвії, Литви, Естонії, Польщі, Білорусі.

У фестивалі патріотичної пісні братимуть участь хори вояків УПА, окремі виконавці, бандуристи, кобзарі, ансамблі „Тартак", дует „Писанка", народний ансамбль пісні і танцю „Черемош" Львівського Національного університету, фольк-льорний гурт „Березунки", ансамбль „Горгани", а також виконавці з Ірляндії, Естонії, Латвії, Литви, Польщі, які виконуватимуть пісні руху опору цих країн. Будуть офіційні делеґації вояків УПА від Закарпатської, Чернівецької, Івано-Франківської, Тернопільської, Львівської, Рівненської, Волинської, Хмельницької областей, закордонні гості.

Усіх зацікавлених взяти участь у Всеукраїнському патріотичному злеті просимо зголошуватися за телефонами: Михайло Цьок (голова оргкомітету): 8 (03478) 2-48-45; Ігор Мартишок: 8 (03478) 2-37-60; Микола Васкул: 8 (03478) 2-45-20; Віталій Кіращук: hucul@bk.ru Сайт: www.my-kosmach,com.ua

Дмитро Пожоджук,
Космацький сільський голова.
Тел. моб. 80975514402

Трагедія...

(Закінчення зі стор. 9)

зникли під час евакуації шість скринь з найціннішими експонатами Нікопольського краєзнавчого музею, в яких містилися реліквії українського козацтва.

Розгубилася в дорозі й частина найцінніших експонатів музеїв Києва. Спочатку експонати звозилися до київського річкового порту, де кілька скринь із старовинним сріблом, цінними рукописами, зразками одягу, зброї та предметів побуту запорізьких козаків так і залишились покинутими на березі.

Докладного розслідування вимагають численні згадки працівників музеїв про факти вилучення найдорогоцінніших експонатів із фондів музеїв спецпідрозділами НКВД. Ці акції не документувались, відбувалися в атмосфері суворої секретности. У спогадах співробітника Дніпропетровського історичного музею М. Білого згадуються, що вироби з коштовних металів частково були вилучені ще до загальної евакуації фонду спеціяльною групою НКВД. Про подальшу їхню долю даних немає. Втрачені також колекції старовинного церковного срібла, вивезені з Черкаського краєзнавчого музею. Вже в 1960-ті роки органи КГБ конфіскували в колишньої співробітниці Черкаського краєзнавчого музею зошити із записами про евакуйовані реліквії, які вона зберігала в себе від 1941 року.

Фонди українських музеїв були розпорошені на величезній території: від Приуралля до центральної частини Сибіру та Казахстану. Це ускладнювало контролю за їхнім збереженням в евакуації, що призводило до нових і нових втрат.

(журнал „Україна")

„Літопис УПА" потребує допомоги

Тема українського національно-визвольного руху була й залишається однією з найактуальніших питань нашої історії. Особливої уваги заслуговує проблематика українського визвольного руху в період Другої світової війни та в повоєнний період, коли була зроблена поновна спроба відродити нашу державність. Лише з перспективи довгого часу та на базі ґрунтовних історичних студій можна дати відповідь на це питання. І лише на основі матеріялів того часу можна сказати, наскільки ця боротьба надихала наступні покоління на змаг за свою державу.

„Літопис УПА" – це збірка оригінальних документів і матеріялів, які кидають світло на цю складну і запеклу боротьбу за волю нашого народу. Досі вийшло 65 томів цих матеріялів у трьох серіях, і ними користуються науковці цілого світу. Одначе, багато важливих документів, матеріялів і спогадів й надалі чекають на видання. На робочому столі видавництва „Літопис УПА" – низка запляннованих видань, які можуть появитися на світ за наявности відповідних фондів.

Основна серія:

1. „Підпільна пошта України: Історія визвольної боротьби в марках". Книга присвячена визначним діячам і подіям визвольної боротьби України, які віддзеркалені у випусках недержавних марок „Підпільної пошти України".

2. „Нагороди УПА (1944-1952 року)". Книга на базі архівних матеріялів України, Польщі, Чехії, США та Канади досліджує формування нагородної системи УПА, її авторів, загальні риси та правову основу нагородної системи, клясифікацію бойових нагород та подає списки нагороджених командирів та бійців УПА.

3. „Мирослав Онишкевич „Орест" – командир Воєнної округи УПА „Сян". Книга присвячена командирові ВО УПА „Сян", на базі матеріялів, зібраних про нього Службою безпеки Польщі.

Нова (київська) серія:

4. ВО УПА „Буг" 1944-1948 років. Документи і матеріяли. Збірник міститиме документи керівництва і окремих підрозділів ВО та пресові видання УПА, теренові керівні і звітно-інформативні документи ОУН на Львівщині.

5. „Мережа ОУН(б) і запілля УПА на території ВО „Заграва", „Турів", „Богун" (серпень 1942 – грудень 1943 роки)". Збірник містить 353 раніше не опублікованих документів з різних територіяльних осередків ОУН(б) і запілля УПА на Волині й Південному Поліссі (північно-західні українські землі) за серпень 1942-грудень 1943 року. Джерела репрезентують діловодство Крайового проводу, округ, районів ОУН (б) на ПЗУЗ (серпень 1942-

(Закінчення на стор. 20)

„Літопис УПА“...

(Закінчення зі стор. 19)

вересень 1943 року), а також округ, надрайонів, районів, кущів, підрайонів і станиць запілля УПА на ПЗУЗ (вересень-грудень 1943 року).

6. Боротьба проти повстанського руху і націоналістичного підпілля: протоколи допитів заарештованих радянськими органами державної безпеки керівників ОУН і УПА. Книга друга. Книга містить архівні документи з допитів радянськими репресивними органами низки підпільних діячів.

Серія „Бібліотека“:

7. „Діяльність молодіжних структур ОУН(б) і УПА як складова українського національно-визвольного руху 1939-1955 років“. Книга присвячена дослідженню і аналізі діяльности молодіжних структур ОУН(б) на українських землях у роки Другої світової війни та після неї. Праця побудована на архівних фондах СБ України.

За найскромнішими припущеннями, матеріялів на цю тематику може вистачити щонайменше на 10 повноцінних збірників документів.

8. „УПА на Буковині: Спогади і матеріяли учасників визвольної боротьби“. Збірник містить свідчення активних членів визвольної боротьби, у форматі усної історії, про визвольну боротьбу проти румунських, німецьких і російських окупантів на Буковині, та наслідки репресій проти населення в 40-ві-50-ті роки XX ст.

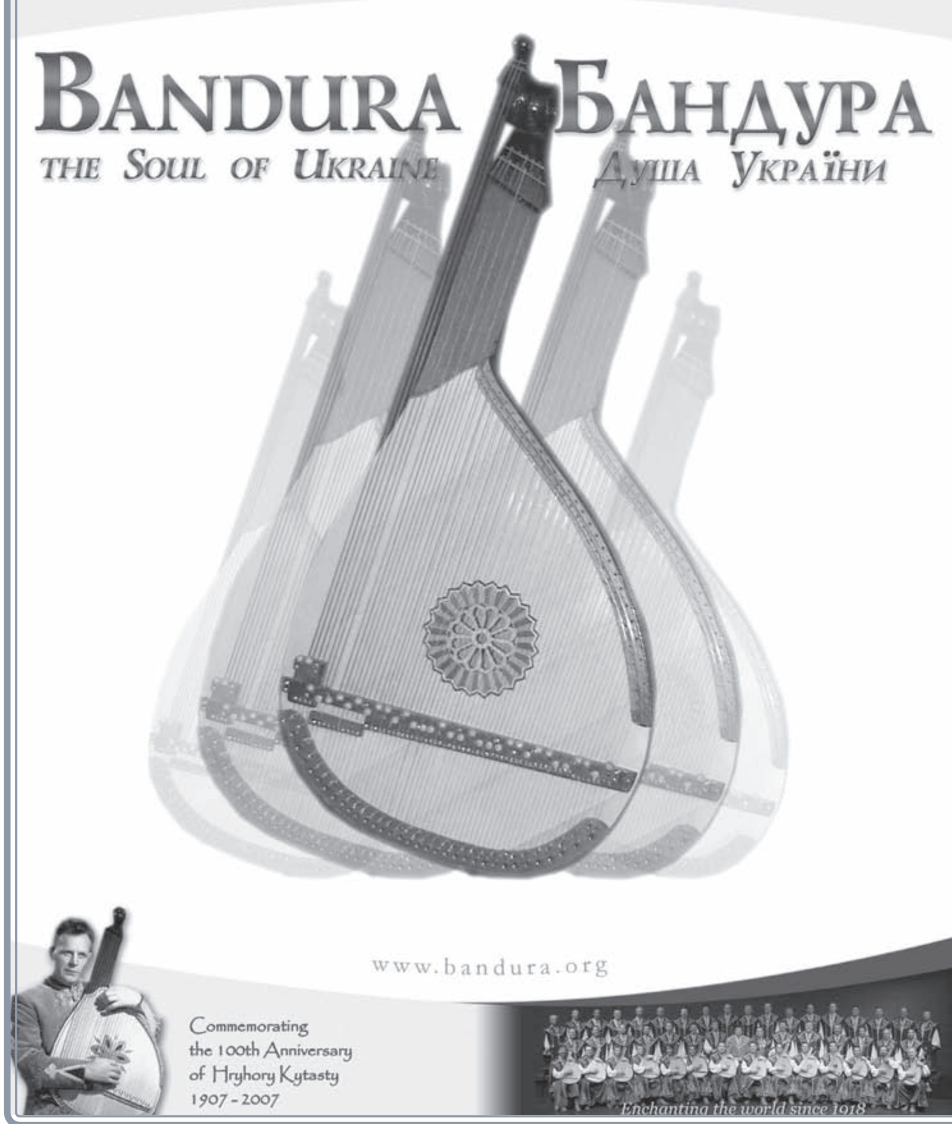
9. „Нам сонце всміхалось крізь колючії ґрати: Катерина Зарицька в українському національно-визвольному русі“. Книга досліджує світогляд та участь К. Зарицької у формуванні УЧХ, діяльність в референтурі пропаґанди ОУН(б), та зв'язкової ген. Р. Шухевича, її життя в тюрмах СРСР, а потім на волі.

10. „Галина Коханська. З Україною у серці“. Спомини. Дані спомини присвячені історії національно-визвольного руху на Волині 1930-1950 років. Вони відображають діяльність польського окупаційного режиму та більшовицькі репресії 1939-1941 років. Авторка детально розповідає про свій вступ в ряди ОУН, проходження вишколів, свою діяльність в Колківській республіці УПА у відділі розвідки. Окремий розділ споминів присвячений ув'язненню в комуністичних таборах.

В минулому українська громада щедро відгукнулася на заклик нашого видавництва і у формі фундацій та пожертв підтримала ці заходи, щоб удокументувати визвольну боротьбу нашого народу та поставити йому гідний пам'ятник історичної спадщини й подяки. Фундатори, які прийшли нам з допомогою у цьому ділі, утворили також пам'ять і про себе. Праця не закінчена. Подальша Ваша допомога сприятиме правдивому висвітленню нашого героїчного минулого.

Редакція та Адміністрація „Літопису УПА“
P.O. Box 97, Stn „C“
Toronto, ON M6J 3M7
Тел.: (416) 767-0026

П О Д Я К А

З волі Всевишнього 30 квітня 2007 р. відійшов у вічність мій незабутній, найдорожчий ЧОЛОВІК

СВ. П.

інж. ЯРОСЛАВ ЧИПАК

Моя щира вдячність і подяка всім рідним, приятелям і знайомим, що так численно взяли участь в похоронних відправах та відпровадили Покійного в останню дорогу.

Всечеснішому о. Ігореві Роїку, парохові української католицької церкви св. о. Миколая в Пасейку, Н. Дж. складаю велику подяку за відвідини хворого перед смертю, уділення Йому Найсвятіших Тайн, переведення всіх похоронних відправ та за ласкаві щирі слова прощання Покійного на вічний спочинок.

Висловлюю мою особливу глибоку подяку дорогим близьким рідним Олі та Михасеві Мочулам за зворушливу підтримку, беззастережну відданість й опіку в найважчий час мого жття. За стільки серця і постійну поміч ще в час затяжної невилічимої недуги Славка – за труд і всі зусилля пов'язані із похороном – я їм безмежно вдячна.

Цілій родині Мочулів і всім нашим близьким приятелям: коханій Лорочці Сагайдачній з родиною, що серцем і душею все була зі мною, дорогим Улянці та Влодзьові Дячукам і Стахові Ярошеві, вірному другові Славка ще зі студентських літ, за відвідини хворого в час його недуги, та за велику поміч і цінні поради – моя найщиріша подяка.

Я глибоко вдячна моїм двом вірним помічницям пані Марійці Павкович і пані Юлії Монастирецькій за щиру відданість і посвяту принести важко хворому полегшу.

Дякую від серця за кожний з численних висловів співчуття в листах, по телефоні, чи передані мені особисто. Особливо дорогі мені зворушливі згадки про Покійного у споминах його друзів ще зі студій чи спільної праці.

Складаю мою щиру подяку дорогій Улянці Дячук, що з таким серцем і теплом згадала Покійного у своїх споминах на похоронній тризні.

Дякую похоронному заведенню „Lakeview Memorial Home" Clifton, NJ за старанне та гідне переведення похорону.

Щире спасибі всім, що в 40-ий день відходу у вічність мого Славка молилися в церкві за спокій Його душі.

За ласкаві, щедрі пожертви в пам'ять Покійного і за квіти я невимовно вдячна.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:
М. Баловська, д-р М. і Х. Баранецькі, Т. Гординська, О. і Ю. Кісілевські, У. і Б . Кобзарі, Л. Мочула, О. і М. Мочули, М. Павкович, Т. Пастушенко, Д. і В. Рудакевичі, „The Belloni Family", J. Di Georgio, W. & L. Rajszel, I. & D. Raymond, S. & I. Yesenosky.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню-Йорку:
М. Баловська, Д. Билов, О. Волчук, д-р П. і І. Джулі, У. і В. Дячуки, У. і Б. Кобзарі, Л. і М. Лесько, В. Мисак, Ю. Монастирецька, Л. Мочула, О. і М. Мочули, Д. і В. Рудакевичі, D. & R. Solowski, О. і І. Сохани, Л. і М. Чолгани, д-р Л. і М. Явні, С. Ярош.

ПРЕГАРНІ КВІТИ прислали:
Родина Мочулів: Леся, Муся і Рич Джейкенс з дітьми, Віра і Ромко, Ліда і Бодьо з дітьми.
М. Баловська, Т. Богданська, М. Павкович, С. Ярош.

За все добро і зворушливе прощання Покійного

Хай Бог благословить!

Дружина Ольга

В ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ БАТУРИНА
ЗБУДУЙМО ХРАМ ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ КИЇВСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ!

Немає в нашій гіркій історії рани глибшої, ніж Батурин. Колись славна за часів І. Мазепи гетьманська столиця, сьогодні – це бідне і убоге, забуте усіма звичайне українське село. Коли 1708 року Батурин впав, московські війська Меншикова по-варварськи вирізали вісім тисяч населення, а трупи козаків прибивали цвяхами до дощок та пускали по річці Сейму. Щоб вся Україна знала – Батурин зруйнований, його втоплено у власній крові... Археологи пишуть, що дві третини скелетів, знайдених на цвинтарях, належать жінкам і дітям.

Приїдьте сьогодні до Батурина – нема де схилити коліна, помовчати в жалобі. Церква є, але Російська, Московського патріярхату, та сама, що ніколи не зняла огидної своєї анатеми на Гетьмана Івана Мазепу.

І. Мазепа помер далеко від свого рідного краю, за волю і незалежність якого він боровся. В кожному з нас – краплина його нещасливої долі. У 2008 році – роковини: триста років зруйнування Батурина. Триста років Пам'яті, що їй ніколи не поставили Пам'ятника. Чи поставимо його ми?

З благословення Святійшого Патріярха Філарета будівництво вже почалося. Вся будова буде коштувати 200,000 (двісті тисяч) долярів і закінчена до червня 2008 року.

ПРОСИМО ВСІХ УКРАЇНЦІВ ПОМОГТИ ПО СВОЇХ МОЖЛИВОСТЯХ.

Чеки просимо виписувати на
St. Andrew Ukrainian Orthodox Church (Note: Baturyn Fund)
та висилати на адресу:
St. Andrew Ukrainian Orthodox Church, 300 E. Army Trail Rd., Bloomingdale, IL 60108.
За докладною інформацією просимо звертатись **до Івана Деркача: (708) 594-3883 або до Івана Яреська (630) 202-5331.**

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ділиться сумною вісткою зі своїм членством і українською громадою, що в суботу ранком, 29 вересня 2007 р. по короткій і тяжкій недузі відійшла у вічність довголітня директорка канцелярії Фундації УВУ

СВ. П.

ОЛЕНА-ЛЕСЯ ҐОЙ

з дому СТАНЧАК

У глибокому смутку залишила:
доньку – МАРУСЮ
сина – ЮРІЯ з родиною.
та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні.

Опечаленій родині управа Фундації УВУ складає глибоке співчуття.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 21 вересня 2007 р. відійшов у вічність

СВ. П.

ІГОР ЦАП

Залишилися в глибокому смутку:
родичі – ВАСИЛЬ і МАРІЯ ЦАП
дочка – РОМАНА з чоловіком ІВАНОМ
син – СТЕФАН з дружиною ВАЛЕРІ
брат – ДМИТРО з дружиною СУЗІ і дітьми
сестра – ІРИНА БАДАК з чоловіком РОМАНОМ і дітьми.
брат – СЛАВКО і АННА
родина в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 27 вересня 2007 р. в церкві св. Покрови в Бріджпорті, Конн.

Св. п. Ігор був похований на військовому цвинтарі у Мідлтавн, Конн.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо,
що в суботу, 29 вересня 2007 р.
відійшла у вічність в Ню-Йорку
найдорожча
МАМА, БАБА та СЕСТРА

СВ. П.

ОЛЕНА-ЛЕСЯ ҐОЙ

нар. 11 жовтня 1926 р.
в Бонарівці на Лемківщині.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 2 жовтня 2007 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 3 жовтня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишилися в глибокому смутку:
донька – МАРУСЯ
син – ЮРІЙ з дружиною ШЕРИЛ та сином СТЕФАНОМ
сестра – АНАСТАЗІЯ і брат МИХАЙЛО з родинами в Україні
дальша родина в США і Україні.

Вічна Її пам'ять!

З невимовним жалем ділимось сумною вісткою з родиною і приятелями, що в неділю, 16 вересня 2007 р. відійшла у вічність на 85-му році життя наша найдорожча і невіджалувана МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА і ШВАҐРОВА

СВ. П.

ЛІДІЯ ОДЕЖИНСЬКА

ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю, 21 вересня 2007 р. в похоронному заведенні Флетчер Насевич у Філядельфії.

Похорон відбуся в суботу, 22 вересня 2007 р. в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії у Філядельфії, а після Служби Божої тлінні останки похоронено на українському цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

У глибокому смутку залишилися:
доньки – ЛЯРИСА з мужем КРЕГ КИЛПЕТРИК з дітьми ХРИСТИНОЮ КОВАЛЬЧУК з мужем BRIAN FAHEY, ПЕТРОМ КИЛПЕТРИК, МІРОЮ КИЛПЕТРИК з мужем ДЖЕРАРДОМ ОЛСИН
– УЛЯНА з мужем БОГДАНОМ ЯКИМІВИМ
– МІРА з мужем РОМАНОМ КИЗИКОМ і дітьми МАРКОМ і ДІЯНКОЮ
– АНДРЕЯ з мужем ПЕТРОМ ІГНАТОМ і дітьми РАЇСОЮ і СЕВЕРИНОМ
сестра – ЕВГЕНІЯ РУБЧАК
родини – БЕЛЕЙ, МАРКІВ, ПРОХОРЕНКО і БОРАС
шваґрова – ОЛЕНА РУБЧАК з родиною
шваґер – БОГДАН ОДЕЖИНСЬКИЙ з родиною
ближча і дальша родина в Америці, Україні і Польщі.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на:
• Союз Українок Америки, 90-ий відділ у Філядельфії, UNWLA-Br. 90, c/o Mrs. Martha Pelenska, 49B Sutphin Pines, Yardley, PA 19067.
• Сестри Василіянки, Sisters of St. Basil the Great, 710 Fox Chase Road, Jenkintown, PA 19046-4198.
• Український Музей, The Ukrainian Museum, 222 East 6th St., New York , NY 10003.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що у вівторок, 4 вересня 2007 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність найдорожча
МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

ОЛЬГА СТРОЧАН

з дому ЧОРНОДОЛЬСЬКА

нар. в м. Золочів.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 10 вересня 2007 р. в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії в Мелровз Парк, Па, а відтак на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Залишені у глибокому смутку:
доньки – МАРТА з чоловіком ВАСИЛЕМ
– НАТАЛІЯ
– ОКСАНА з чоловіком БОГДАНОМ
– ХРИСТЯ
внуки – ХРИСТЯ з чоловіком ПЕТРОМ
– ЛАРА з чоловіком ДЖАНОМ
– МИРОСЯ
– МЕЛАНІЯ
– АНДРІЙ з дружиною ШЕРРИ
правнуки – ЕМЛИ
– ПЕТРО
– МИХАЙЛО
– СОФІЯ
братова – СТЕФАНІЯ ЧОРНОДОЛЬСЬКА
родини – ГЕРЛИНСЬКІ, ГЛУШЕВСЬКІ, ЧОРНОДОЛЬСЬКІ, ЗАКРЕВСЬКІ, ПІДЛУСЬКІ, ОЛИНЦІ, ҐОТШАЛК
та ближча і дальша родина в Америці, Україні та Польщі.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною,
приятелями і знайомими що з волі Всевишнього,
27 вересня 2007 р. відійшла від нас наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

СВ. П.

ОЛЯ ШЕВЧЕНКО МАСНИК

пластунка куреня Перші Стежі,
чинна активістка парафії Української православної катедри св. Андрія в Силвер Спринґ, Мд.,
учителька школи українознавства.

Залишила у смутку і горю:
чоловіка – ІГОРЯ
дітей – КАТЕРИНУ з мужем ЕВГЕНОМ і Тараса з дружиною ХРИСТЕЮ
внуків – ЛЯРИСУ, МАКСИМА, ДАНИЛА, МИКИТУ та ТАНЮ
сестер – НАТАЛЮ, ЛЕСЮ та АНЮ з родинами.

Похорон відбувся 1-го жовтня 2007 року на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо о молитви за спокій душі Олі.

Вічна Її пам'ять!

Всегромадський Крайовий Комітет

для відзначення

65-ліття Української Повстанської Армії і 100-річчя з дня народження Головного Командира УПА ген.-хор Романа Шухевича - Тараса Чупринки

влаштовує

СВЯТКОВУ АКАДЕМІЮ-КОНЦЕРТ

в неділю, 21 жовтня 2007 р. в залі COOPER UNION, New York
Початок о год. 2: 15 по полудні

Святкову доповідь виголосить син Головного Командира – ЮРІЙ ШУХЕВИЧ

У програмі:

- Апель молодечих організацій СУМ і ПЛАСТ;
- Відзначення грамотами та медалями колишніх воїнів УПА;
- Оркестра "БАТУРИН" з Осередку СУМ в Торонто;
- Хор "ДУМКА" з Нью Йорку;
- Народні Артисти України: Іван Бернацький (з Людмилою Грабовською), Олег Чмир, Оксана Кровицька.

СПОНЗОРИ:

- Федеральна Кредитова Кооператива "САМОПОМІЧ" - Нью Йорк
- Фундація "СПАДЩИНА" - Чикаґо
- Фундація "ВОЛЯ" - Нью Йорк
- Федеральна Кредитова Кооператива СУМА - Йонкерс, Н.Й.
- "САМОПОМІЧ" (Нью Джерзі) Федеральна Кредитова Кооператива
- Український Народний Союз

До численної участи запрошуємо все українське громадянство!

Віддайте шану тим, хто воював, не шкодуючи свого життя, заради Української Самостійної Соборної Держави!